

Fish n' chips Full reviews

Now/here

By Peter Vidani

<http://at-nowhere.tumblr.com/post/23747727353/fish-n-chips-review>

Although a Cypriot myself, I have to admit that Cyprus has not accustomed us to good productions (I mean cypriot productions, although directors from Cyprus have risen to fame mostly through Greece). Fortunately this is an exception.

It deals with Andy-Andreas, a Cypriot raised in London, living with his dementia-suffering mother, German girlfriend and her daughter, working in a fish and chips restaurant. He decides to go back to his apparent homeland, for his mother to rest, and for him to make a fresh start. Welcomed by his brother, who migrated back some years before him, to his "noble" house and lifestyle, where he's trying to open a fish restaurant. Upon arrival all seems promising, until you cross the backdrop and it all falls apart.

The movie is not just a straightforward drama. It's a harsh criticism with a good deal of irony regarding the vanity and fragility of the modern Cypriot culture. Rich on mortgage; cars, brands and pool mansions for social status; a noble traditional hospitality that can be turned upside down by losing control of the otherwise controlled -politically correct- environment of the child; a suffering mother that distresses a perfect yuppie lifestyle; xenophobic prejudice; frail marriages based on well being only; and the list goes on. An idyllic postwar (1974-) life constructed on a basis of ethnic unity against a common enemy. And the twist of the film does not hold up. All has to be contradicted, all to be proved a lie, even lies told to oneself.

note: A taboo breaks. It's the first time I have seen cypriot talk subbed for greek audiences.

note 2: The film crosses some unspoken boundaries for sure, its not politically correct in any dimension. Its provocative both cultural or national -wise. Although I've not heard from people in Cyprus that have seen the film, it would definitely be interesting to listen to their say.

I would rate it 8/10, but as a cypriot I have to give a 9. It's a chronicle for the culture it portrays.

Nowhere (Peter Vidani)

Το κεντρί 13/5/2012

Παναγιώτης Ταγκαλάκης

<http://www.tokentri.gr/index.php/kinimatografos.html>

http://www.tokentri.gr/index.php/component/blog_calendar/?year=2012&month=05&day=13&modid=49

Πρόκειται για την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Ηλία Δημητρίου. και πραγματικά δε θα μπορούσε το ντεμπούτο του να γίνει με καλύτερο τρόπο. Σε επίπεδο σεναρίου η ταινία ανοίγει αρκετά μέτωπα, μεταξύ άλλων το θέμα της μετανάστευσης, της προσφυγιάς μετά την εισβολή των τουρκικών στρατευμάτων το 1974, των σχέσεων ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων αλλά και των οικογενειακών αξιών. Η πλοκή ξετυλίγεται αβίαστα και χωρίς να κάνει κοιλιά, ενώ το κωμικό εναλλάσσεται με σχεδόν ιδανικό τρόπο με το πικρό.

Οι ισορροπίες διατηρούνται προς όφελος της ταινίας και ο θεατής παρακολουθεί την ταινία από την αρχή μέχρι με αμείωτο το ενδιαφέρον. Οι ερμηνείες των ηθοποιών σε πολύ καλό επίπεδο και εν πάσει περιπτώσει υπηρετούν απόλυτα το σκεπτικό του σκηνοθέτη. Η μουσική είναι από τις καλύτερες που έχουμε ακούσει τα τελευταία χρόνια σε ελληνική ταινία και οποιασδήποτε περιμένουμε σύντομα να ακούσουμε και την επόμενη δουλειά της Χριστίνας Γεωργίου. Η φωτογραφία και αυτή σε υψηλά επίπεδα ενώ το μοντάζ δεν αφήνει περιθώρια να πλατιάσει σε καμία περίπτωση η ταινία.

Εν κατακλείδι η ταινία είναι πραγματικά ξεχωριστή και πιστεύουμε ότι θα πρέπει κάθε φίλος της μεγάλης οθόνης να την παρακολουθήσει.

Παναγιώτης Ταγκαλάκης

Εργατική Αλληλεγγύη 16/5/2101 της Δήμητρας Κυρίλλου

http://www.ergatiki.gr/index.php?option=com_k2&view=item&id=4552:i1020&Itemid=62

Από την Κύπρο, τη χώρα όπου η έννοια της πατρίδας έχει υποφέρει όσο δεν παίρνει, μας έρχεται μια ταινία που αργά και γλυκά αποδομεί όχι μόνο το πλαστό νόημα της παραπάνω λέξης, αλλά και αυτό της ταυτότητας, της οικογένειας, της εθνικότητας, της αίσθησης ότι οι άνθρωποι πρέπει να ανήκουν κάπου.

Ο Άντι διευθύνει «φισιάδικο», δηλαδή εστιατόριο fish n' chips στο Βόρειο Λονδίνο. Ο Άντι είναι ένας «BBC- British Born Cypriot» δηλαδή Κύπριος μετανάστης δεύτερης γενιάς, ένας «τσάρλης» για τους ιθαγενείς Κύπριους, ένας «Bubble» για τους ρατσιστές της Βρετανίας. Είναι άνθρωπος χαμηλού προφίλ, κρατάει μαζί με την ανατολικογερμανίδα σύντροφό του Κάριν και την underground κόρη της Έμμα το εστιατόριο του Χασάνη, ετοιμάζει με επιμέλεια τον τηγανητό μπακαλιάρο με τη μυρωδιά του λαδιού να ποτίζει τα ρούχα και να σφραγίζει όλη του την ύπαρξη. Καθημερινά μαζεύει τη μητέρα του που πάσχει από άνοια και χάνεται στη γειτονιά και προσπαθεί να καλμάρει τη «βαρεμένη» με τα αισθηματικά και τη ροπή για εξαρτήσεις, Έμμα. Όταν η μητέρα του ζητά επίμονα να επιστρέψει στην Κύπρο, ο Άντι βλέπει με πρόσχημα λίγες μέρες διακοπών την ευκαιρία για μια καινούργια αρχή για τον ίδιο και τη δυσλειτουργική του οικογένεια στο οικείο περιβάλλον της πατρίδας του. Όμως τα πράγματα αποδεικνύονται πιο περίπλοκα.

Στη Νότια Κύπρο δεν τον περιμένει «Sea, Sun and Sex» -αυτά είναι προς πώληση στους τουρίστες- αλλά η πραγματικότητα της σύγχρονης ελληνοκυπριακής κοινωνίας που εδώ αντιπροσωπεύεται από τον αδελφό του και την οικογένειά του: επαύλεις με πισίνα, πολυτελή αυτοκίνητα, σουσί για δείπνο και μεγαλεία που στην ουσία καλύπτουν απλήρωτα δάνεια, υπερχρεωμένες πιστωτικές κάρτες, συντηρητισμό, ανασφάλεια και μοναξιά, μια πλαστή ευμάρεια, στενάχωρη τελικά για τους ίδιους της τους υπηκόους, πόσο μάλλον για να χωρέσει τσάρληδες σαν τον Άντι.

Ο ελληνοκύπριος σκηνοθέτης Ηλίας Δημητρίου πράγματι βάζει τη σύγχρονη κυπριακή κοινωνία μπροστά σε έναν αρκετά σκληρό καθρέφτη, όμως στόχος του δεν είναι να λοιδορήσει τους Κύπριους αλλά να δείξει τις αντιφάσεις τους και το πλέγμα των σχέσεων που τους έφερε ως εδώ, στην απώλεια της ταυτότητας, στην αποξένωση μέσα στην πιο κλειστή και προστατευμένη κοινωνία.

Καταφύγιο

Η οικογένεια, το υποτιθέμενο καταφύγιο από τα δεινά του κόσμου, δεν αντέχει να προστατέψει τα μέλη της ούτε οικονομικά ούτε συναισθηματικά, ίσα-ίσα αναπαράγει όλα τα προβλήματα και τους ανταγωνισμούς. Οι ηλικιωμένοι δεν

γλυτώνουν από αυτό τον φαύλο κύκλο, όχι μόνο δεν χαίρουν τιμής και κατανόησης αλλά αντιμετωπίζονται σαν βάρη, μια οπτική από τη μητέρα του Άντι που δίνεται στην ταινία με ευαισθησία και πικρία που συγκινούν.

Η καντίνα που με τόση έμπνευση ανοίγει ο Άντι σε μια παραλία της Λάρνακας δεν ταιριάζει με τις συνήθειες των ντόπιων που συχνάζουν εκεί, όπως δεν κολλάει η εξωστρεφής ελευθεριότητα της Έμμας με τον καθωσπρεπισμό της οικογένειας, αλλά και με το εν γένει λαϊφστάιλ του νησιού. Η έκρηξη δεν αργεί να συμβεί. Και σαν να μην έφταναν όλα τα ανάποδα, η γριά μητέρα επιφυλάσσει για το φινάλε μια έκπληξη, μια τραγική ανατροπή για την οικογένεια του Άντι και τον θεατή. Η επιστροφή στην πατρίδα δεν έδωσε καμιά απάντηση στα υπαρξιακά ερωτήματα του ήρωα, αυτός θα συμφιλιωθεί με τη «μπάσταρδη» ταυτότητά του και θα συνεχίσει. Στηρίγματά του είναι οι αληθινές σχέσεις που είχε ήδη χτίσει με την Κάριν και την κόρη της. Αυτές είναι η πραγματική του συντροφιά μαζί με την τσίκνα από τον τηγανητό μπακαλιάρο.

Πολλές οι αρετές της ταινίας, που τολμά να αναδείξει δύσκολα και στενάχωρα θέματα με τρόπο που ισορροπεί γλυκά ανάμεσα στο κωμικό και το τραγικό και θυμίζει τις καλύτερες στιγμές του σύγχρονου βρετανικού σινεμά του Κεν Λόουτς και κυρίως του Μάικ Λι. Αυθεντικοί ήρωες, άνθρωποι της διπλανής πόρτας, με εσωτερική δύναμη και τσαγανό, αληθινοί διάλογοι με χιούμορ που ερμηνεύονται απέρριπτα από τους πολύ καλούς ηθοποιούς (και γίνονται κατανοητοί μόνο με τη βοήθεια ελληνικών υπότιτλων!).

Ο σκηνοθέτης, πρόσφυγας στον πόλεμο του 1974, έχει ζήσει στη Νότια Κύπρο, στο Λονδίνο και στην Αθήνα. Μέσα από τον χαρακτήρα του Άντι καταθέτει τα δικά του βιώματα και ανησυχίες που όμως ξεπερνούν την ατομικότητα και παίρνουν διάσταση κοινωνική και πολιτική, εκφράζουν δηλαδή τα αδιέξοδα μιας ολόκληρης γενιάς. Να επισημάνουμε την τεχνική αρτιότητα τόσο στον ήχο όσο και στη φωτογραφία, τη ρεαλιστική και όχι καρτποσταλική απεικόνιση της Κύπρου που δεν μειώνει τη φυσική ομορφιά των χώρων.

Το πιο ελπιδοφόρο μήνυμα είναι η ζεστή υποδοχή από το κοινό σε διεθνή φεστιβάλ και στην ίδια την Κύπρο. Το να είναι αποδεκτή η αυτοκριτική αντιμετώπιση και το σαρκαστικό χιούμορ σε σχέση με ακρογωνιαίους λίθους της κυπριακής κοινωνίας, -μέχρι πρόσφατα σχεδόν ταμπού- είναι κι αυτό διαλεκτική των αλλαγών που συμβαίνουν στις μέρες μας.

Δήμητρα Κυρίλλου

Elculture.gr 16/05/2012

<http://www.elculture.gr/elcblog/article/Fish-n-Chips-276537>

Εικόνα σου είμαι, γλώσσα, και σου μοιάζω.

Με αφορμή το «Fish n' Chips» του Ηλία Δημητρίου

Κείμενο: Old Boy

Δείξε μου έναν άνθρωπο που δεν έχει απαράβατους κανόνες σε δευτερεύοντα ζητήματα. Όλοι λίγο πολύ έχουμε κολλήματα, νευρώσεις, ψυχαναγκασμούς -όπως θες τα λες- σχετικά με θέματα ήσσονος σημασίας - και που πάντως ζωής και θανάτου δεν τα λες- έχοντας μάθει να τα κάνουμε με ένα συγκεκριμένο τρόπο και μόνο. Μια τέτοια δική μου ιεροτελεστία έχει να κάνει με το σινεμά. Δεν παίζει να μη δω ταινία από την αρχή της. Και μια σκηνή να έχω χάσει θεωρώ ότι κάτι είναι λειψό, ότι δεν την έχω δει σωστά. Θεωρώ ότι η σχέση με μια ταινία πρέπει να είναι αυτή της απόλυτης αφοσίωσης. Δείξε μου τώρα έναν άνθρωπο που δεν έχει απαράβατους κανόνες σε δευτερεύοντα ζητήματα και δεν τους παραβίασε ποτέ. Μπαίνω στο «Fish 'N Chips» έχοντας χάσει όχι μια σκηνή, αλλά κανένα δεκάλεπτο. Πρωτοσυναντώ τους ήρωές της, όχι όπως ήθελε να μου τους συστήσει ο σκηνοθέτης και σεναριογράφος Ηλίας Δημητρίου, αλλά μέσα σε ένα μικρό αυτοκίνητο. Ο Άντι οδηγεί, η μητέρα του είναι στο κάθισμα του συνοδηγού, στο πίσω κάθισμα η Γερμανίδα φίλη του Άντι με την κόρη της, που θα μπορούσες να την περάσεις και για μικρή της αδελφή. Τα κομμάτια του παζλ που έχασα, προσπαθώ να τα αναπληρώσω εκ των υστέρων διαβάζοντας κριτικές. Και δεν έχουν να κάνουν τόσο με το παζλ της υπόθεσης, όσο με την πλήρη ενσυναίσθηση των ηρώων, την πλήρη κατανόησή τους.

Ο Άντι είναι Κύπριος μετανάστης στο Λονδίνο. Έχει περάσει τη ζωή του όλη μέσα στην τηγανίλα. «Χρόνια στα ρούχα το ψαρόλαδο μυρίζει» που θα έλεγε κι ο Καββαδίας ή όπως περίπου λέει διαμαρτυρόμενη η κόρη στην μαμά, για να της αντιγυρίσει εκείνη ότι καλύτερη η τηγανίλα από τα ναρκωτικά, με τα οποία η κόρη έχει περιστασιακά ντράβαλα. Ο Άντι δουλεύει στο «φισάδικο» (μαγαζί που πουλάει fish 'n chips) ενός μεγαλύτερου του σε ηλικία Τουρκοκύπριου, με τον οποίο επίσης γνωρίζονται όλη του τη ζωή. Ο Άντι δεν έχει γνωρίσει τον πατέρα του που σκοτώθηκε από τους Τούρκους. Η μητέρα του φλερτάρει με το αλτσχάιμερ. Δεν είναι σίγουρη που ακριβώς βρίσκεται, μαζεύει χόρτα του τόπου της στο Λονδίνο. Ξέρει όμως ότι δεν θέλει να πεθάνει σε αυτόν «τον λασπότοπο». Ο Άντι αποφασίζει να πάνε στην Κύπρο. Όχι οι δυο τους, αλλά όλη «η οικογένειά του» όπως του αρέσει να λέει. Και η φίλη του με την κόρη της δηλαδή. Τους λέει ότι θα πάνε για καλοκαιρινές διακοπές. Τους φιλοξενεί ο αδελφός του. Φαλακρός κι αυτός όπως ο Άντι, αλλά νεότερος, ψηλότερος, ομορφότερος και σαφώς πλουσιότερος. Έχει μια όμορφη γυναίκα και μια κόρη λίγο πριν την εφηβεία, ζουν σε μια εντυπωσιακή ολοκαίνουρια μονοκατοικία, που έχει μέχρι και πισίνα. Μια Κύπρος που ευημερεί.

Είτε επειδή το είχε ήδη στο μυαλό του, είτε επειδή το αποφάσισε πατώντας το πόδι του στην Κύπρο, ο Άντι παίρνει αποφάσεις για ανατροπές. Θέλει να ανοίξει εκεί το δικό του φισάδικο. Έχουν μπουχτίσει από ντονερ οι συμπατριώτες του. Δεν υπάρχει ανταγωνισμός. Οι Κύπριοι θα το λατρέψουν. Βρίσκει κι ένα πιασάρικο λογοπαίγνιο. «Codfather». Ένας μπακαλιάρος

νονός. Πόσο μακριά μπορεί να σε φτάσει ένα λογοπαίγνιο; Ως πού μπορεί να σε πάει μια λέξη; Δανείζεται λεφτά από τον αδελφό του και βρίσκει μια καντίνα στην παραλία, που είναι ό,τι πρέπει για αυτή τη δουλειά. Ο Άντι θέλει δηλαδή ταυτόχρονα και να αλλάξει και να συνεχίσει την ίδια ζωή. Ίδια δουλειά αλλά διαφορετική συνθήκη. Προτείνει στη φίλη του να την παντρευτεί. Ίδια σχέση αλλά διαφορετική συνθήκη. Θέλει να λανσάρει μαζί με το κατάστημα και τον εαυτό του στον τόπο του. Είναι έτοιμος να εξελίξει την ταυτότητά του. Από μετανάστης - στην πατρίδα του. Από υπάλληλος - αφεντικό. Από σε σχέση - οικογενειάρχη.

Ταυτότητες μεθοριακές, ταυτότητες που ανήκουν λίγο εδώ και λίγο εκεί. Τι είναι ο Άντι; Στην Αγγλία τον λένε «Bubble». Στην Κύπρο τον λένε «Τσάρλι». BBC (Γεννημένοι στη Βρετανία Κύπριοι), CBC (Γεννημένοι στην Κύπρο Κύπριοι), CBB (Γεννημένοι στην Κύπρο Βρετανοί), Ελληνοκύπριοι, Αγγλοκύπριοι, Τουρκοκύπριοι, Κύπριοι, Τούρκοι, Έλληνες. Η νέα ταυτότητα της Κύπρου ως μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα κατεχόμενα. Το ότι για να ταξιδέψεις μέσα στο ίδιο σου το νησί και στα εδάφη που γεννήθηκες πρέπει να σου σφραγίζουν χαρτιά. Κι η γλώσσα κατ' εξοχήν εργαλείο ταυτότητας, ανάμικτη κι αυτή, μισή μισή κι αυτή, ούτε καν μια πρόταση στα αγγλικά - μια πρόταση στα κυπριακά, αλλά μέσα στην ίδια πρόταση οι μισές λέξεις αγγλικές οι μισές κυπριακές. Και η φίλη του να μιλάει με την κόρη της τότε στα αγγλικά τότε στα γερμανικά. Ακόμα και η δική της ταυτότητα είναι τρόπον τινά μπερδεμένη, αφού είναι ανατολικογερμανίδα. Σε αντίθεση με τον Άντι δεν προέρχεται από πατρίδα που διχοτομήθηκε, αλλά από πατρίδα που ενώθηκε. Δεν ζούμε μόνο μέσα στη γλώσσα, ζούμε και μέσα στη μνήμη μας. Η ανάμικτη πατρίδα της γλώσσας και η συγχυσμένη πατρίδα της μνήμης της μητέρας του. Είναι στην Αγγλία και νομίζει ότι βρίσκεται στην Κύπρο. Είναι στην Κύπρο και δεν ξέρει ότι βρίσκεται στην Κύπρο.

Το «Fish 'n Chips» δεν επιδιώκει να παραστήσει την εντυπωσιακή ταινία, επιδιώκει και καταφέρνει όμως να είναι μια ουσιαστική ταινία. Η ματιά του (πριν από λίγες μέρες βραβευθέντα από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου με το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη) Ηλία Δημητρίου είναι ανθρωποκεντρική και η σκηνοθεσία του ανεπιτήδευτη. Στηρίζει την ταινία στους ηθοποιούς του και όλοι τους -με προεξάρχοντα τον πρωταγωνιστή Μάριο Ιωάννου, που στήνει τη φιγούρα ενός ήρωα που μένει στο μυαλό- βοηθάνε να αποκτήσει η ταινία συναισθηματικό αντίκτυπο. Ίσως τελικά το «Fish 'n Chips» δεν λέει κάτι που δεν έχει ξαναειπωθεί, αλλά άλλο ο γενικός προβληματισμός για τις ταυτότητες και άλλο να τον βλέπεις εντοπισμένο ως προς την Κύπρο. Έχοντας τέτοια ειδική σχέση με τα ζητήματα ταυτότητας των Κυπρίων η ταινία αποκτά αναμφίβολο λόγο ύπαρξης, αιχμή και ιδιοπροσωπία. Και ομολογώ ξαφνιάστηκα μαθαίνοντας ότι η ταινία πασχίζει ακόμη να εξασφαλίσει διανομή στην Κύπρο.

Σε μια αληθινά ποιητική σκηνή, η παραίσηση ενός ναρκωτικού παγώνει τη θάλασσα και μαζί της την παγώνει ο σκηνοθέτης. Μια κοπέλα περπατάει για λίγο στη θάλασσα, σε ένα απρόσμενο μικρό θαύμα, μέσα σε μια ταινία που κατά τα άλλα πατάει γερά στη γη.

tospirto.net 15/5/2012

της Τατιάνας Καποδίστρια

<http://www.tospirto.net/cinema/movie/474>

Ποιός είναι ο τόπος μου; Τι είν' η πατρίδα μας; Πού ημερεύει ο νούς; Δίπλα στους ανθρώπους που αγαπάμε, λέει με συγκινητικό, χαμηλότονο και ρεαλιστικό τρόπο ο άρτι βραβευθείς δημιουργός του «Fish n' Chips».

Επιτέλους μια ελληνική ταινία (κι ας «μιλάει» μέσω υποτίτλων μόνο αγγλικά, κυπριακά και γερμανικά) που δεν φοβάται το συναίσθημα! Και δεν το ευτελίζει. Ούτε και το καμουφλάρει πίσω από αλληγορίες, αποστασιοποιημένους συμβολισμούς και ακκιζόμενα σκηνοθετικά τεχνάσματα –που τόσο αγαπούν κάποιοι ντόπιοι κινηματογραφιστές. Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Κύπριου σκηνοθέτη (βραβεύτηκε δικαίως ως πρωτοεμφανιζόμενος στα πρόσφατα βραβεία της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου) συνιστά πριν από ο,τιδήποτε άλλο έναν ύμνο στην αέναη αναζήτηση του ανθρώπου για τις προσωπικές του ρίζες και άγκυρες –είτε αυτές σχετίζονται με την ανθρωπογεωγραφία, είτε με την σκέτη γεωγραφία... Κι όσο κι αν η εθνολογική ταυτότητα του ήρωα της ταινίας –ο Άντυ είναι Κύπριος που ζει στο Λονδίνο κι επιστρέφει στα πάτρια, Κατεχόμενα και μη, επιχειρώντας να κάνει εκεί μια νέα αρχή ανοίγοντας ένα μαγαζί fish n' chips– θα μπορούσε να περιορίσει την ταινία στο αμιγώς ελληνοκυπριακό και «βεβαρημένο» επίπεδο, το «Fish n' Chips» προσπερνά τις υπηκοότητες. Και στοχεύει ντουγρού στην ψυχούλα των ανθρώπων. Εξάλλου, η ύπαρξη της ανατολικογερμανίδας ασεφάνωτης συντρόφου του Άντυ (πολύ καλή η Καμίνισκι με την σκιαγμένη ασυνείδητη ψυχρότητά της), της кара-Εγγλέζας ενήλικης κόρης της, μιας φευγαλέας Ισπανίδας γριούλας που τραγουδάει αγγελοκρουσμένη σε έναν οίκο ευγηρίας της Κύπρου, αλλά και του Τουρκοκύπριου Τζίμη στο Λονδίνο (που αποδεικνύεται καταλύτης, αλλά δεν λέω περισσότερα) επιτείνουν την αίσθηση πως εδώ σημασία δεν έχει τόσο το «κυπριακό δράμα», όσο το απλό, καθημερινό δράμα των ανθρώπων ανεξαρτήτως τόπου γέννησης και διαμονής.

Οι διάλογοι, σε πολλές στιγμές, κεντάνε μεταξύ αστείου και συγκινητικού, οι χαρακτήρες μοιάζουν εντελώς αληθινοί και σηματοδοτούν εαυτούς άμα τη εμφανίσει, ο εξαιρετος ήχος της ταινίας (Μάρκο Λόπεζ) πρωταγωνιστεί διακριτικά, ενώ υπάρχουν και μερικά θαυμάσια πλάνα –όπως εκείνο με τον Άντυ και τη μητέρα του, που πάσχει από γεροντική άνοια και θέλει να επιστρέψει στην Κύπρο για να πεθάνει, να μαζεύει ανύπαρκτα ραδίκια σε ένα λονδρέζικο πάρκο, ή εκείνη με τον Άντυ (αλάνθαστος και ουσιαστικότερος ο Ιωάννου) και τον αδελφό του, ξαπλωμένους σε εμβρυακή στάση, «στρογγυλά» κι αντικρουστά αλά γιν-γιανγκ, να κλαίνε...

Τατιάνα Καποδίστρια

Η εποχή 13/5/2012

<http://epohi.gr/portal/politismos/cinema/11897-2012-05-13-17-30-55>

του Στράτου Κερσανίδη

Το ταξίδι, με την κυριολεκτική έννοια της λέξης, ορίζεται με όρους γεωγραφίας. Εάν της δώσουμε όμως μία ευρύτητα τότε μπορούμε να μιλήσουμε και για εσωτερικό ταξίδι, για εσωτερική περιπλάνηση προς αναζήτηση της ταυτότητάς μας, η οποία μπορεί ακόμη και να επαναπροσδιοριστεί.

Όσο για την έννοια της πατρίδας, όταν αυτή δεν πέφτει θύμα εθνικιστικής και φυλετικής υστερίας, αλλά διατηρεί την πραγματική της διάσταση, μπορεί να απλωθεί πέρα από εθνικά σύνορα και γεωγραφικούς περιορισμούς. Γιατί ο κάθε άνθρωπος από μόνος του είναι μία πατρίδα που συνοψίζει πολλά πράγματα και τα κουβαλά σε όποιον τόπο κι αν ταξιδέψει: Μνήμες, γλώσσα, μουσικές, γεύσεις, αρώματα, συνήθειες, άνθρωποι και, καμιά φορά, κάποια «ξεχασμένα» γεγονότα, που προσδιορίζουν την ταυτότητα των ανθρώπων, όχι όμως κι αυτό που παραπάνω ονόμασα πατρίδα.

Όλες αυτές οι σκέψεις αφού συνωστίστηκαν μέσα από το κεφάλι μου, δραπέτευσαν μετατρεπόμενες σε γραπτό λόγο, εξαιτίας μιας ταινίας. Σκηνοθέτης της ο Ηλίας Δημητρίου, ο οποίος γεννήθηκε στην Αμμόχωστο το 1965, και τίτλος της «Fish 'n' chips». Τι έχουμε λοιπόν εδώ; Ένα τίτλο κατευθείαν αναφορά στο πλέον διαδεδομένο φαγητό των Άγγλων και έναν σκηνοθέτη που γεννήθηκε στην Κύπρο και πιο συγκεκριμένα στα κατεχόμενα. Ήδη οι έννοιες της πατρίδας και της ταυτότητας αρχίζουν να μπερδεύονται. Και πρόκειται, σας βεβαιώνω, για ένα γλυκύτατο μπέρδεμα που ο Δημητρίου του δίνει ζωή φτιάχνοντας μια θαυμάσια ταινία.

Ο Άντι, Ελληνοκύπριος, ζει στο Λονδίνο, μαζί με την ηλικιωμένη μητέρα του που πάσχει από αλτσχάιμερ, τη γερμανίδα φίλη του και την κόρη της. Εργάζεται σε ένα κατάστημα που πουλάει τηγανητό μπακαλιάρο και πατάτες (Fish 'n' chips), ιδιοκτήτης του οποίου είναι ένας ηλικιωμένος Τουρκοκύπριος, ο Χασάν, ο οποίος αγαπά πολύ τον Άντι. Η υγεία της μητέρας του χειροτερεύει και κάποια στιγμή του ζητά να γυρίσει στην Κύπρο για να πεθάνει. Έτσι ο Άντι αποφασίζει να επιστρέψει στην πατρίδα του οικογενειακώς και να ανοίξει εκεί ένα παρόμοιο μαγαζί. Προσωρινά τον φιλοξενεί ο αδελφός του, ο οποίος είναι παντρεμένος και έχει μια μικρή κόρη. Όμως η Κύπρος δεν είναι Αγγλία και ο κόσμος δεν τρώει «φισ εν τσιπς». Η επιστροφή του δεν είναι όπως την περίμενε, ο Άντι ακροβατεί ανάμεσα σε δύο πατρίδες και αρχίζει να αναζητά την ταυτότητά του. Όταν η μητέρα του χάνεται σε κάποιο χωριό στα κατεχόμενα, όπου πήγε εκδρομή με το γηροκομείο, οι γιοι της πηγαίνουν να την αναζητήσουν και τη βρίσκουν στο σπίτι που ζούσε πριν από την τουρκική εισβολή. Ο θάνατός της φέρνει στην επιφάνεια ένα μυστικό που φέρνει τα πάνω κάτω και τούμπαλιν. Ο Άντι επιστρέφει στο Λονδίνο όπου ο Χασάν τον υποδέχεται συγκινημένος.

Ο Ηλίας Δημητρίου δημιουργεί μια ταινία ψυχής. Μια ταινία που κρύβει βαθιά μέσα της το δράμα της Κύπρου και των ανθρώπων της, χωρίς ίχνος εθνικισμού, αλλά με μία θαυμαστή διακριτικότητα. Θα έλεγα μάλιστα, πως είναι μια ταινία που γεφυρώνει τις αντιπαλότητες, κάτι που επιβεβαιώνει το συγκλονιστικό της φινάλε. Είναι ακόμη μια ταινία για τους δεσμούς της οικογένειας αλλά και για την τρυφερότητα προς την τρίτη ηλικία. Πάνω απ'

όλα όμως είναι μια ταινία που πετάει στον κάλαθο των αγρήστων πατριδοκαπηλείες, ρατσισμούς και εθνικιστικές υστερίες. Που βάζει στο επίκεντρο τον άνθρωπο και τις αγωνίες του, την αγωνία αυτοπροσδιορισμού και την αναζήτηση της ταυτότητας του σε έναν κόσμο που δεν καθορίζεται, όπως έλεγα στην αρχή, από τα γεωγραφικά σύνορα, ούτε από τις σημαίες. Που δεν αφήνει απέξω το δράμα μιας χώρας χωρισμένης στα δύο, βάζοντας όμως πάνω απ' όλα τους ανθρώπους-θύματα αυτού του χωρισμού. Κι όλα αυτά χωρίς κραυγές, αλλά μέσα από μια ιστορία καθημερινών ανθρώπων, οι ζωές των οποίων έχουν επηρεαστεί από τα γεγονότα, χωρίς αυτά να μπαίνουν σε πρώτο πλάνο.

Η ταινία είναι βασισμένη σε ένα θαυμάσιο σενάριο, είναι σκηνοθετημένη με εξαιρετική ισορροπία, ο ρυθμός της είναι αξιοθαύμαστος. Ο Ηλίας Δημητρίου, του οποίου γνώριζα κάποιες ταινίες μικρού μήκους, για το «Fish 'n' chips» βαθμολογείται από την αφεντιά μου με άριστα!

strakersan@gmail.com,
<http://kersanidis.wordpress.com>

Τρελλό γαϊδούρι 13/5/2012

<http://trelogaidouri.blogspot.com.es/2012/05/fish-n-chips.html>

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Ηλία Δημητρίου είναι τόσο μία γλυκόπικρη τρυφερή κομεντί, όσο κι ένα μελαγχολικό, εσωτερικό ταξίδι επαναπατρισμού και απομυθοποίησης των όσων πιστεύουμε ότι θέλουμε στη ζωή.

Ο Αντι είναι Κύπριος μετανάστης στο Λονδίνο. Περνά τη ζωή του τηγανίζοντας «fish and chips» κι ακούγοντας τη μάνα του που θέλει να γυρίσει στην πατρίδα. Κάποια στιγμή αυτό θα γίνει και δικό του όνειρο και ο Αντι θ' αποφασίσει να επιστρέψει στην Κύπρο και να ανοίξει τη δική του επιχείρηση, παίρνοντας τη ζωή του στα χέρια του. Μόνο που ο Αντι, αντί να δει το όνειρό του να γίνεται πραγματικότητα, θα έρθει αντιμέτωπος με μια απρόσμενη αλήθεια: η Κύπρος δεν είναι Λονδίνο αλλά κι εκείνος δεν είναι σίγουρος για το πού ανήκει και για το πόση σημασία έχει αυτό.

Στην πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, ο Ηλίας Δημητρίου έχει την εξυπνάδα να μιλήσει για κάτι που γνωρίζει καλά, το θέμα της ανθρώπινης ταυτότητας, της προέλευσης, της βαρύτητας και της προδοσίας της. Με την οικειότητα που του δίνει η γνώση του και με σκηνοθετική σιγουριά, φτιάχνει έναν ήρωα πολυδιάστατο και ταυτόχρονα γνώριμο και προσιτό, ο οποίος καταλαβαίνει αμέσως ποιος είναι. Ο Αντι είναι ο βιοπαλαιστής, ο «μικρός» άνθρωπος που ως ονειροπόλος θέλει να προσαρμόσει το κοινωνικό περιβάλλον στο όνειρό του. Κι όταν οι καλές του προθέσεις δε βρουν ανταπόκριση, θα νιώσει το μικρό θάνατο της προδοσίας.

Το δικό του όνειρο δεν είναι υπερβολικό ή απαιτητικό: είναι να μπορεί να δουλεύει, να συντηρεί την οικογένειά του και να ζει μαζί της σε μια πόλη (ή χώρα) που τον υποδέχεται και τον υποστηρίζει σα ν' ανήκει εκεί. Μόνο που αυτό δεν μπορεί να συμβεί στο σύγχρονο κόσμο, γιατί οι ταυτότητες έχουν μεγαλύτερη σημασία από τις προθέσεις.

Χρησιμοποιώντας για τον πρωταγωνιστικό ρόλο τον Μάριο Ιωάννου, έναν ηθοποιό που με το πρόσωπό του κρατά μόνος του την οθόνη και με την ερμηνεία του πηγαينوέρχεται με φόρα από το ένα συναίσθημα στο άλλο, ο Δημητρίου κερδίζει από την αρχή το μεγάλο στοίχημα της πειστικότητας και της εμπάθειας.

Η σκηνοθεσία του έχει ρυθμό, βγάζει συναίσθημα και πολιτική σκέψη, μαζί και ανθρωπιά και φυσικότητα. Οι δραματικές εντάσεις και οι φορτισμένες σιωπές εναλλάσσονται μ' ένα θαυμάσιο, πηγαίο χιούμορ που κάνουν εύκολα το θεατή συμμετοχο στις περιπέτειες και τις απογοητεύσεις του ήρωα. Στην κορύφωση του δεύτερου μέρους ο Δημητρίου χάνει για λίγο τον έλεγχο και την ψυχραιμία του και την ταινία καταλαμβάνει μια συναισθηματική υπερβολή που –για λίγο– αλλοιώνει την ειλικρίνεια που τη χαρακτηρίζει.

Ωστόσο το «Fish n' Chips» παραμένει απρόσμενα φιλικό, ανθρώπινο, διασκεδαστικό αλλά και διακριτικά συγκινητικό, ένα πετυχημένο κινηματογραφικό σχόλιο πάνω στους ανθρώπους που στοχοποιούν τους «αταίριαστους» για να μην έρθουν αντιμέτωποι με τη δική τους εικόνα, ή τη δική τους εθνική ή άλλη ταυτότητα.

Πρώτο θέμα 11/5/2012

της Έλενας Χρηστοπούλου

<http://www.protothema.gr/culture/cinema/article/?aid=196283>

Το «Fish'n'Chips», η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Ηλία Δημητρίου, παρουσιάζει την ιστορία του Αντι, ενός Κύπριου μετανάστη στο Λονδίνο που αποφασίζει να γυρίσει στην Κύπρο μαζί με τη σύντροφό του και την κόρη της - κυρίως για χατίρι της ηλικιωμένης μητέρας του. Εκεί επενδύουν όλες τις ελπίδες του σε ένα παραλιακό fish'n'chips εστιατόριο (η δουλειά που ο Αντι έκανε επί χρόνια στο Λονδίνο), αλλά η πραγματικότητα τους επιφυλάσσει ανατροπές.

Χαμηλών τόνων, αλλά καλογυρισμένο και προσεγμένο τόσο κινηματογραφικά - τεχνικά όσο και απέναντι στους χαρακτήρες του, η ταινία του Δημητρίου αγκαλιάζει με ανθρωπιά τους ήρωές του και αναδεικνύει την πολύ μεστή ερμηνεία του Μάριου Ιωάννου στον ρόλο του Αντι.

Kulturosupa 11/5/2012

του Παναγιώτη Τιμογιαννάκη

http://www.kulturosupa.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=7300:kipanafi&catid=117:cine-gnomes&Itemid=315

Λιγότεψαν πια οι ταινίες. Εδώ και κάποιες εβδομάδες βλέπουμε να κυκλοφορούν δύο με τρεις το πολύ. Που σημαίνει ή ότι πηγαίνουν εξαιρετικά καλά οπότε δεν υπάρχει ανάγκη νέου προγράμματος, ή ότι οι υπεράριθμες εταιρίες διανομείς έχουν τινάξει τα πέταλα και δεν έχουν ρευστό να εκτελωνίσουν. Οπότε, φέρνουν κατά βάση τα έργα των μεγάλων εταιριών, εκείνα που υποχρεωτικά ανοίγουν σε όλο σχεδόν τον κόσμο, σχεδόν ταυτόχρονα ενώ με τις άλλες, τις αγορασμένες στα χαρτιά ή και στα λόγια, η αδυναμία πληρωμής καθίσταται εμφανής. Όπως σε όλα τα πράγματα στην Ελλάδα, έτσι και στον κινηματογραφικό χώρο κυριάρχησε η υπερβολή, η αλόγιστη υπερβολή, με αποτέλεσμα να χάσουμε κάποια στιγμή το μέτρημα του πόσες εταιρείες διαθέτουμε ως χώρα. Κι από την άλλη, οι παρωπίδες να έχουν πιάσει πουρί από τη δεκαετία του '70 σε όλους τους κινηματογραφικούς ενδιαφερόμενους ώστε να μην είναι σε θέση (διανομείς, κριτικοί αλλά και σκηνοθέτες) να παρακολουθήσουν τα κενά της κινηματογραφίας αφού οι παρωπίδες δεν επιτρέπουν να στρέψεις αλλού την κεφαλή πλην Φεστιβάλ και blockbusters. **Κι έτσι γεμίσαμε εταιρείες, πήξαμε στα ίδια και στα ίδια αδιάφορα και σκουπιδιάρικα φιλμ κι έτσι τώρα απολαμβάνουμε το αδιέξοδο.**

Οι παρωπίδες φαίνονται και στις επιλογές των θερινών προγραμμάτων. **Πόσες φορές θα δούμε το «Η κυρία εξαφανίζεται» του Χίτσκοκ** που βγαίνει κι αυτή την εβδομάδα υπό τύπο επίσημης επανάληψης; Τα δε καινούργια προφταίνουν να καλύψουν ίσα- ίσα την αγωνία των Cineplex. Μένει το αγγλόφωνο ελληνικό φιλμ του Κύπριου Ηλία Δημητρίου με τίτλο **«Fish 'n chips»** που δείχνει ότι ο σκηνοθέτης είναι πιο πολύ της βρετανικής επιρροής παρά της εγχώριας.

Το «ευχάριστη έκπληξη» είναι πια κοινότοπη έκφραση και τη χώνουμε σαν πασπαρτού παντού αποφεύγοντας έτσι την ανάλυση.

Όχι, αυτό που μου προκάλεσε η ταινία του Κύπριου Ηλία Δημητρίου ήταν ένα διαφορετικό συναίσθημα. Πως έβλεπα μια ελληνική, ας το πούμε, ταινία που ξέφευγε από τις αγκυλώσεις των ελληνικών ταινιών είτε της αδιαφορίας είτε της διάκρισης στα διάφορα φεστιβάλ που δοξάζουν ταινίες που ενισχύουν μόνο τη δύναμη των Φεστιβάλ κι ενίοτε υποτιμούν ή προσβάλλουν το κοινό. Διότι τα Φεστιβάλ είναι και μια ειδική βιομηχανία με ιδιαίτερους πελατειακούς κανόνες.

Αυτό που έβλεπα στην ταινία «Fish 'n chips» ήταν το αφηγηματικό ενδιαφέρον που σε έβαζε στο θέμα και συγχρόνως, κατά το ξετύλιγμα του μύθου, ξετυλίγονταν μυστικά κι αγνώριστα πράγματα για την ψυχοσύνθεση των Κυπρίων, για τη σχέση τους με το νησί τους, για τη σχέση τους με την Αγγλία και για μια σειρά πραγμάτων που τους αφορούν. Κι επειδή το έργο είχε να

κάνει με ανθρώπους, με εξελισσόμενους χαρακτήρες, έκανε προσιτό το θέμα και στον αμύητο. Αυτό ήταν πάνω από όλα που εκτίμησα στην ταινία και κατ επέκταση στο σκηνοθέτη της, που μέσα από ένα απλό μύθο, του Κύπριου του Λονδίνου που έμαθε εκεί να τηγανίζει fish 'n chips και πάει να το κάνει και στον τόπο του. Μια σεναριακή αφορμή που περιμένει το φινάλε για τη λύση και που αυτό το φινάλε μπορεί σε κάποιους να φανεί πολιτικά ενοχλητικό ή κατάλοιπο του σχεδίου Ανάν ή δεν ξέρω τι άλλο, καλλιτεχνικά πάντως φτάνει στην απόλυτη ολοκλήρωση μια και δεν φοβάται να αγγίζει και τις ευαίσθητες πτυχές.

Κι από φιλμάρισμα κι από φωτογραφία (που βρίσκει σημείο συνεννόησης ανάμεσα στο ηλιόλουστο νησί με το γκρίζο Λονδίνο) κι από μοντάζ (χάρη στα σύντομα πλάνα που βοηθούν) κι από ηθοποιία όπου όλοι οι άγνωστοι ηθοποιοί παίζουν με αφοπλιστική γνησιότητα, από όλα αυτά λοιπόν το φιλμ τα πήγε καλά, πολύ καλύτερα από άλλα ελληνικά φιλμ αυτής της χρονιάς. Είχε πράγματα που άλλες ταινίες δεν είχαν.

Παναγιώτης Τιμογιαννάκης

Athens Voice 11/5/2012

Κείμενο Γιώργος Κρασακόπουλος

http://www.athensvoice.gr/culture/movie/fish-n'-chips?quicktabs_movie_tab_22085=0

Ο Ηλίας Δημητρίου κέρδισε χτες το βράδυ το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη στα βραβεία της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου για το «Fish n' Chips», ένα dramedy με κυπριακή προφορά και άρωμα βρετανικού σινεμά των ανθρώπων, που εκπλήσσει ευχάριστα με την απλότητα, την τρυφερότητα, την αρτιότητά του.

Θυμίζοντας περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο το αγγλικό σινεμά του κοινωνικού ρεαλισμού, αλλά περασμένο μέσα από ένα μεσογειακό φίλτρο, αφηγείται την ιστορία του Άντι, ενός Κύπριου μετανάστη στο Λονδίνο, αφεντικό σε ένα μαγαζί με fish n' chips. Όταν η μητέρα του που πάσχει από άνοια αρχίζει να ζητά επίμονα να επιστρέψει στην πατρίδα της, ο Άντι παίρνει τη Γερμανίδα φίλη του και την έφηβη goth κόρη της κι επιστρέφουν στην Κύπρο, αρχικά για διακοπές, αλλά στην πραγματικότητα για πάντα, φιλοδοξώντας να ανοίξει εκεί ένα «φισιάδικο». Μόνο που θα ανακαλύψει ότι η πραγματικότητα της πατρίδας συχνά διαφέρει από την ιδέα που έχουμε στο μυαλό μας, ότι η καταγωγή και η νοοτροπία είναι δυο πράγματα που δεν συναντιούνται απαραίτητα και ότι τα σύνορα τελικά είναι κάτι που μάλλον κουβαλάμε μέσα μας. Ο Ηλίας Δημητρίου θα ακολουθήσει την πορεία των ηρώων του από απόσταση αναπνοής αλλά κρατώντας χαμηλούς τόνους και μια πετυχημένη ισορροπία ανάμεσα στο χιούμορ και τις πιο δραματικές στιγμές.

Στηριγμένος στις απόλυτα φυσικές ερμηνείες των ηθοποιών του, σε μια ιστορία που νιώθει βαθιά και σε ένα σινεμά που βάζει την αφήγηση, την αλήθεια και τα συναισθήματα πρώτα, φτιάχνει μια ταινία που σε κερδίζει σχεδόν από την πρώτη στιγμή και παρά τις επί μέρους αδυναμίες της καταλήγει να μη σε απογοητεύει.

του Γιώργου Κρασακόπουλου

Αθηνόραμα 10/5/2012

Κείμενο: Χρήστος Μήτσος

<http://www.athinorama.gr/athinoramaclub/cinema/movies/Default.aspx?id=10016355>

Ο Άντι, Κύπριος υπάλληλος σε «φισάδικο» του Λονδίνου, αποφασίζει να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή πίσω στην πατρίδα του μαζί με τη Γερμανίδα φιλενάδα του και την κόρη της. Η υποδοχή του αδερφού του όμως είναι αμήχανη, η Κύπρος μια άλλη χώρα από αυτήν που ήξερε, ενώ η fish 'n' chips καντίνα που ανοίγει μια επιχειρηματική αποτυχία.

Συγκινητικά ερμηνευμένο σινεμά χαρακτήρων, το οποίο ισορροπεί (λίγο-πολύ επιτυχημένα) ανάμεσα στο ψυχολογικό δράμα, στην κοινωνική κριτική και την ιστορικό-πολιτική αλληγορία.

Συμμετοχή σε πολλά διεθνή φεστιβάλ και υποψηφιότητες καλύτερης ταινίας και πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη στα βραβεία της Ελληνικής Ακαδημίας.

Η Καθημερινή - 10/5/2012

Κείμενο: Δημήτρης Μπούρας

http://news.kathimerini.gr/4dcgi/w_articles_civ_100088_10/05/2012_481689

Αίολος, χιλιάδες μίλια μακριά από το Νησί της Αφροδίτης

Fish n' chips ***

ΔΡΑΜΑ

Σκηνοθεσία: Ηλίας Δημητρίου

Ερμηνείες: Μάριος Ιωάννου, Αλκηστis Παυλίδου, Μάρλεν Καμίνσκι, Ανν Μαρί Ο' Σάλιβαν, Διομήδης Κουφτερός, Μαργαρίτα Ζαχαρίου.

ΚΡΙΤΙΚΗ. Πατρίδα ή χώρα προέλευσης; Τι σημασία μπορεί να 'χουν οι ρίζες για έναν άνθρωπο που μεγάλωσε αίολος σε «διεθνή ύδατα» ανάμεσα σε δύο πατρίδες. Ειδικά όταν στην εικόνα της οικογένειάς του αποτυπώνεται και το τραύμα της πατρίδας του – της χώρας προέλευσής του. Fish n' ships ή fish n' chips... Ο Αντι, ο ήρωας του Ηλία Δημητρίου, παίζει με τις λέξεις και την προφορά τους στον πρόλογο της ταινίας καθώς μαθαίνει μια νεαρή Γερμανίδα πώς να τηγανίζει μπακαλιάρο με πατάτες στο ταχυφαγείο του Τουρκοκύπριου Χασάν, που τον αποκαλούν Χασάνη με βαριά κυπριακή προφορά, στην καρδιά του Λονδίνου. Ο Αντι είναι ένας B. B. C. (British Born Cypriot). Ένας Κύπριος γεννημένος Βρετανός ή μήπως ένας Βρετανός που γεννήθηκε Κύπριος; Το σίγουρο είναι πως νιώθει ξένος στο Λονδίνο, το ίδιο θα νιώσει όμως και στην Κύπρο, στην οποία θα τον παρασύρει ο νόστος της μητέρας του.

Η ηλικιωμένη γυναίκα μοιάζει με φιγούρα από σύγχρονη τραγωδία που παραπέμπει στην τραγωδία της Κύπρου, η τελευταία της επιθυμία είναι να θαφτεί σε «ξερό χώμα» και όχι σε «λασποτόπι». Ο γιος της, που φαντάζει σαν πρωταγωνιστής ενός σύγχρονου ρεαλιστικού οικογενειακού δράματος, δεν έχει επιλογή από το να της κάνει το χατίρι. Ο Αντι έρχεται σε σύγκρουση με τον Χασάνη και στη συνέχεια ταξιδεύει στην Κύπρο με την οικογένειά του (μια Ανατολικογερμανίδα μετανάστρια και την κόρη της). Η Κύπρος, όπου ζει ο μικρότερος αδελφός του, δεν είναι ο ζεστός και ηλιόλουστος τόπος που είχε φανταστεί. Απέχει μίλια από το Νησί της Αφροδίτης.

Ο πρωτοεμφανιζόμενος Ηλίας Δημητρίου, βραβευμένος προχθές από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου, έχει μια αμεσότητα όταν σπάζει το κέλυφος της ηθογραφίας, αλλά και μια ειλικρίνεια που τον οδηγεί στην καρδιά του προβλήματος και στην αληθινή πλευρά των ανθρώπων. Αδυναμίες έχει η ταινία του, αλλά δεν είναι αυτές που την χαρακτηρίζουν.

Επίσης

Προβάλλονται η φανταστική περιπέτεια «Ghost Rider, το πνεύμα της εκδίκησης» (*) με τον Νικόλας Κέιτζ, η χασοκή «Τιμωρός» (*) του αγνώριστου Στίβεν Σόντερμπεργκ και η επανέκδοση του κλασικού θρίλερ του Χίτσκοκ «Η κυρία εξαφανίζεται».

Του Δημητρη Μπουρα

Η Αυγή 10/5/2012

<http://www.avgi.gr/ArticleActions/show.action?articleID=687630>

Λονδίνο - Κύπρος σε αναζήτηση ταυτότητας και πατρίδας

Είχαμε γνωρίσει τον Ηλία Δημητρίου εδώ και χρόνια, μέσα από τις μικρού μήκους ταινίες του, τόσο μυθοπλασίας όσο και ντοκιμαντέρ (μεταξύ άλλων, «Merry Kitschmas» το 2000, «Πύλα, αυτοί που πάντα έμεναν μαζί», το 2004). Γεννημένος στην Αμμόχωστο το 1965, ο Ηλίας Δημητρίου ζει και εργάζεται στην Αθήνα, και η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του, που κατάφερε να γυρίσει στα 45 του χρόνια, αναδεικνύει με εύστοχο τρόπο την προσπάθεια του ήρωά του να βρει ταυτότητα και πατρίδα...

Ο Άντυ, Κύπριος μετανάστης που έχει περάσει όλη του τη ζωή τηγανίζοντας fish and chips στο Λονδίνο, αποφασίζει να επιστρέψει στην Κύπρο και να ανοίξει τη δική του επιχείρηση. Παντρεμένος με μια Ανατολικογερμανίδα, με τη μάνα του βυθισμένη στην άνοια, με τον πατέρα του «σκοτωμένο από τους Τούρκους», όπως του έχουν πει. Η επιστροφή στην Κύπρο, στον αδελφό του, που τους φιλοξενεί, είναι «επιστροφή» σε έναν άλλον κόσμο. Ο Δημητρίου φτιάχνει ουσιαστικά μια «ευρωπαϊκή» ταινία, πηγαινόντας από τη μια άκρη της ηπείρου μας στην άλλη, τη στιγμή που αυτό που τον ενδιαφέρει κυρίως είναι η εσωτερική αναζήτηση, η αναμέτρηση με τους προσωπικούς δαίμονες του καθενός. Η ρεαλιστική εξιστόρηση στο πρώτο επίπεδο καταγράφει με οξυδέρκεια αλλά και χιούμορ στη σύγκρουση ταυτοτήτων, τα κοινωνικά αδιέξοδα, την εργώδη, επώδυνη προσπάθεια αυτοπροσδιορισμού...

«Πάντα με απασχολούσε το θέμα της ταυτότητας και της πατρίδας», λέει ο Ηλίας Δημητρίου. «Δεδομένου ότι είμαι πρόσφυγας ο ίδιος, με τρεις διαφορετικές υπηκοότητες, έψαχνα πάντα να βρω τη σχέση μεταξύ πατρίδας και χώρας προέλευσης. Με αυτή την ταινία προσπάθω να βρω μια απάντηση στην ερώτηση του Άντυ. Πού είναι η πατρίδα του».

Η ταινία έκανε παγκόσμια πρεμιέρα στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Μόντρεαλ, ενώ συμμετείχε σε πολλά ακόμη φεστιβάλ σε όλο τον κόσμο.

Παρά τις κάποιες (όχι ουσιαστικές) σεναριακές-σκηνοθετικές αδυναμίες, ο Ηλίας Δημητρίου (που πριν από λίγες μέρες απέσπασε για την ταινία του αυτή το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη στην τελετή της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου) αποδεικνύει ότι είναι ώριμος και «έτοιμος» για μια ουσιαστική συνέχεια... Βέβαια, διαθέτει και το συγκριτικό πλεονέκτημα ότι έχει τη δυνατότητα να αντλήσει χρηματοδότηση και στήριξη από την Κύπρο, γιατί στην Ελλάδα της κρίσης το μέλλον των κινηματογραφιστών είναι απελπιστικά γκρίζο...

Σινεμά e-go.gr 10/5/2012

Κείμενο: Χριστίνα Λιάπη

[http://www.e-](http://www.e-go.gr/cinemag/moviespage.asp?catid=10177&subid=2&pubid=129030055)

[go.gr/cinemag/moviespage.asp?catid=10177&subid=2&pubid=129030055](http://www.e-go.gr/cinemag/moviespage.asp?catid=10177&subid=2&pubid=129030055)

▪ Εκτός από τις όμορφες και καθόλου καρτποσταλικές εικόνες της Κύπρου (ιδανικού τόπου για να φιλοξενήσει μια τέτοια ιστορία), ο Δημητρίου οδήγησε εξαιρετικά και τους ηθοποιούς του, και ειδικά τους Μάριο Ιωάννου και Μαρλέν Καμίνσκι, το ζευγάρι που είναι και η καρδιά όλης της ιστορίας.

Περιοδικό Σινεμά

«Θεωρώ ότι έχουμε φτάσει στο τέλος μιας εποχής»

Λίγες μέρες μετά το βραβείο του Καλύτερου Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη που κέρδισε για τον σκηνοθέτη της, η ταινία "Fish n' Chips" φτάνει και στους ελληνικούς κινηματογράφους. Μιλήσαμε στον Ηλία Δημητρίου για την αφορμή πίσω από την ιστορία αλλά και την σχέση της με την επίκαιρη σύγχυση των ταυτοτήτων.

Πριν από επτά περίπου χρόνια, ο Ηλίας Δημητρίου σκηνοθέτησε ένα ντοκιμαντέρ («Πύλα, αυτοί που πάντα έμεναν μαζί») για το μοναδικό μικτό χωριό της Κύπρου, όπου Έλληνες και Τούρκοι συνυπάρχουν. «Είναι ένας σουρεαλιστικός τόπος: προστατευμένο κι από ελληνική και από τουρκική πλευρά, είναι ένα φυτώριο όπου ανθίζει η κυπριακή ταυτότητα. Μπορείς να την παρατηρήσεις σχεδόν σε συνθήκες εργαστηρίου και να δεις όλο αυτόν τον παραλογισμό της, δηλαδή τι είναι ο Κύπριος –Έλληνας; Τούρκος; Ελληνοκύπριος, Τουρκοκύπριος, σκέτο Κύπριος; Και το θέμα είναι ότι ο κάθε ένας σε αυτό το χωριό ανάλογα με τις πολιτικές του πεποιθήσεις, έχει και την αντίστοιχη απάντηση,» εξηγεί ο σκηνοθέτης, που πριν λίγες μέρες ανακηρύχθηκε ως ο Καλύτερος Πρωτοεμφανιζόμενος Σκηνοθέτης στα βραβεία της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου.

Το ιδιόμορφο αυτό μέρος έδωσε την αφορμή για την δημιουργία μιας ιστορίας για ασαφείς και σπασμένες ταυτότητες με τον τίτλο «Fish n' Chips», που είχαν την ευκαιρία να ανακαλύψουν πρώτοι οι θεατές των Νυχτών Πρεμιέρας. Ο ήρωας της είναι ο Άντι, Κύπριος μετανάστης στο Λονδίνο, που δουλεύει σκληρά σε ένα από τα εκατοντάδες chip shops. Η μητέρα του, που πάσχει από άνοια, παίρνει τους δρόμους συχνά – θέλει να γυρίσει στην Κύπρο. Όταν ο Άντι πάρει την απόφαση να γυρίσουν και προσπαθήσει να ανοίξει το δικό του 'φισάδικο', θα συνειδητοποιήσει ότι, όπως το κατεξοχήν αγγλικό junk food δεν θα πιάσει ποτέ σε ξένη χώρα και η μητέρα του συνεχίζει να μην αναγνωρίζει το περιβάλλον της, ίσως ούτε ο ίδιος μπορεί να επιστρέψει πραγματικά σε μια πατρίδα δεν είναι πια εκεί.

Αν ο Δημητρίου χρειαζόταν περαιτέρω υλικό για την ταινία του, δε χρειαζόταν παρά να γυρίσει προς τους ηθοποιούς και το συνεργείο του, ένα μίγμα

ανθρώπων που μετρούν παραπάνω από μία πατρίδα και αντιπροσωπεύουν τις κοινωνικές αλλαγές που έρχονται μετά από την παρούσα ρευστή κατάσταση και τις βαθιές αναταραχές που βιώνουμε. «Θεωρώ ότι έχουμε φτάσει στο τέλος μιας εποχής. Η νέα θα είναι πιο δημοκρατική στην ουσία της, αλλά δεν ξέρω πότε αυτό θα φανεί άμεσα στη ζωή μας. Ελπίζω πολύ σε αυτό – πιστεύω ότι η κοινωνία έχει συνειδητοποιήσει κάποια πράγματα και θέλει να τα αλλάξει, και ήρθε πια ο καιρός να γίνει αυτό.»

Χριστίνα Λιάπη

Η ταινία «Fish n' Chips» προβάλλεται από αύριο, Πέμπτη 10 Μαΐου, στον κινηματογράφο

Το Βήμα 10/5/2012

Κείμενο: Γιάννης Ζουμπουλάκης

<http://www.tovima.gr/culture/article/?aid=456924>

Επιστροφή στην γλυκιά (;) πατρίδα

Πόσο εύκολο είναι να ξαναφτιάξεις την ζωή σου από το μηδέν έχοντας επιστρέψει στον τόπο σου από το εξωτερικό και με μοναδικό, ουσιαστικό στήριγμά σου μια εσωτερική φωνή βεβαιότητας ότι θα τα καταφέρεις; Είναι από πάρα πολύ δύσκολο έως... ανέφικτο μας λέει το «**Fish n' chips**» (**Κύπρος, 2011**) η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Ελληνοκυπρίου σκηνοθέτη **Ηλία Δημητρίου** που παίχτηκε για πρώτη φορά στην χώρα μας στο περσινό φεστιβάλ Νύχτες Πρεμιέρας, κέρδισε την περασμένη Δευτέρα το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη στα Βραβεία της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου και από την Πέμπτη 10 Μαΐου προβάλλεται αποκλειστικά στον Δαναό.

Φλερτάροντας ανάμεσα στο δράμα και την κωμωδία, ο Δημητρίου καταγράφει μια πορεία που μοιάζει με Γολγοθά με κεντρικό πρόσωπο ένα συμπαθέστατο ανθρωπάκι (**Μάριος Ιωάννου**) που αποφασίζει να παρατήσει την δουλειά του ψήστη εστιατορίου Fish n' Chips στο Λονδίνο και να ανοίξει την δική του, παρόμοια επιχείρηση στην πατρίδα του την Κύπρο. Ένα «φισάδικο» όπως ο ίδιος το αποκαλεί.

Με μια οικογένεια σαραβαλιασμένη, με τις ρίζες του ξεχαρβαλωμένες αλλά με πίστη στο όραμά του και όρεξη για δουλειά, ο ήρωας σύντομα θα ανακαλύψει ότι αυτά τα δυο τελευταία μπορούν μεν να είναι τα σημαντικότερα υλικά της προσπάθειάς του αλλά τελικά δεν αρκούν. Χρειάζεται και λίγη τύχη στο πλευρό του και η αλήθεια είναι ότι όχι μόνον τύχη δεν έχει αλλά θαρρείς και κυκλοφορεί μουντζωμένος από τα γεννοφάσκια του!

Οι συγγενείς στην Κύπρο τον αντιμετωπίζουν με έναν αρνητισμό που αποθαρρύνει, η γερμανίδα σύντροφός του δεν φαίνεται να πολυπιστεύει στο όραμα, η κόρη της (από άλλο γάμο) πλέει στα δικά της πελάγη φαντασίας, κι εκείνος, ευαίσθητος, ασκημούλης αλλά γοητευτικός, τρέχει σαν τον Βέγγο πυρπολημένος από άγχη, αβεβαιότητα, χρέη και υποσχέσεις που μοιάζουν ανέφικτες. Όμως παρά τις απανωτές αναποδιές, το γεγονός και μόνον ότι δεν επιτρέπει στο πείσμα και το πάθος του να κλονιστούν, αυτός ο φαλακρός καταϊδρωμένος ανθρωπάκος αποδεικνύεται μεγάλος μαχητής.

Ο Δημητρίου χειρίζεται με αγάπη τον ήρωά του, προσπαθεί να τον κατανοήσει, ακόμα και να τον δικαιολογήσει. Όταν ακούμε την μάνα του να λέει «το μόνο που θέλω είναι να πεθάνω στον τόπο μου, όχι σ' αυτόν τον λασπότοπο» νιώθουμε στο πετσί μας την ανάγκη του να την βοηθήσει, όσο και αν καταλαβαίνουμε ότι θα είναι πολύ δύσκολο να τα καταφέρει.. Κατά κάποιο τρόπο η Οδύσσειά του μας αφορά όλους.

Γιάννης Ζουμπουλάκης

Ο Δαναός μας σερβίρει... Fish n' Chips από 10/05!

09 Μαΐου 2012

Ο Άντυ, ένας Κύπριος μετανάστης που έχει περάσει όλη του τη ζωή τηγανίζοντας «**fish and chips**» στο Λονδίνο, αποφασίζει να επιστρέψει στην πατρίδα του και να ανοίξει τη δική του επιχείρηση. Κάνει το όνειρό του πραγματικότητα αλλά πολύ σύντομα αυτό μετατρέπεται σε εφιάλη, καθώς ο Άντυ έχει ξεχάσει κάτι πολύ βασικό: η Κύπρος δεν είναι Λονδίνο...

Οι περισσότεροι σύγχρονοι Έλληνες κινηματογραφικοί ήρωες αγωνιούν να προσδιορίσουν τον εαυτό τους σύμφωνα με τον τόπο και την οικογένεια. Η **πρώτη ταινία μεγάλου μήκους του Ηλία Δημητρίου** κάνει ένα βήμα προς την απόρριψη αυτής της αγωνιώδους αναζήτησης. Είναι μία **ρεαλιστική ιστορία**, με χιούμορ και συγκίνηση, πέρα από μάταιους αυτοπροσδιορισμούς, ταυτότητες και σύνορα. Στη σύγχρονη κοινωνία όπου ο καθένας μας, πέρα από την εθνική του προέλευση, είναι πολίτης του κόσμου, η ταυτότητα δεν είναι παρά μία ακόμη ταμπέλα. Πόσω μάλλον όταν οι χαρακτηρισμοί αναφέρονται σε πολύπαθες περιοχές όπως αυτή της Κύπρου. «Τσάρλι», «Άγγλος» για τους Κύπριους, «Έλληνας» ή «Κύπριος» για τους Άγγλους ή ακόμη BBC (British Born Cypriot = Κύπριος Γεννημένος στην Βρετανία), δεν είναι παρά **ταμπέλες** που αντί να βοηθούν στον αυτοπροσδιορισμό του ατόμου **τον καθιστούν ξένο σε κάθε τόπο**. Στην ταινία αναφέρονται **με διάθεση σαρκασμού** αλλά και πρόθεση να καταδείξουν τον ρατσισμό που ηθελημένα ή μη περιέχουν. Στο ρόλο του πρωταγωνιστή (Άντυ) ο Μάριος Ιωάννου, δεν είναι τυχαίο πως είναι ένας Κύπριος που έφυγε από την Ελλάδα, ενώ και πολλοί άλλοι από τους ηθοποιούς και τους συντελεστές κλήθηκαν να επαναπροσδιορίσουν την ταυτότητά τους μακριά από τον τόπο καταγωγής τους.

Ο Άντυ είναι ένας άνθρωπος που πιστεύει στις **αξίες** της οικογένειας και της πατρίδας. Όμως τι γίνεται όταν η μία έρχεται **αντιμέτωπη με την άλλη**; Πώς να θεωρήσεις οικογένεια κάποιον από άλλη πατρίδα; Πώς να κάνεις οικογένεια μακριά από τον τόπο που θεωρείς πατρίδα; Σε μία περίοδο που η ανάγκη για ταξίδι, είτε για διαφυγή είτε για ανεύρεση εργασίας σε άλλη χώρα είναι όλο και εντονότερη, η προσεγγμένη φωτογραφία ταξιδεύει το θεατή και μεγεθύνει την αίσθηση των τόπων ως αναγκαία αλλαγή τοπίων. Όχι κάτι λιγότερο αλλά και τίποτα περισσότερο, τονίζοντας ακόμη κι έτσι πως τα συναισθήματα γεννιούνται σε κάθε μέρος ανάλογα με τους ανθρώπους.

Ο Άντυ μετά από χρόνια επιστρέφει στην Κύπρο και αντιλαμβάνεται πως οι πατρίδες είναι μέσα μας, οι άνθρωποι είναι οι τόποι και οι χώρες απλοί προορισμοί για το ταξίδι της ζωής που ο καθένας επιλέγει. Μία ταινία που επικεντρώνεται στον άνθρωπο και επιδεικνύει ιδιαίτερη ευαισθησία στις

ανάγκες και τα συναισθήματα των ατόμων της τρίτης ηλικίας, προκαλώντας έτσι έναν υγιή **μελοδραματισμό** και ίσως μία **υπενθύμιση ενδιαφέροντος** προς εκείνους. Ένα ταξίδι εσωτερικής περιπλάνησης που θα μπορούσε να ξεκινήσει ο καθένας, ανεξάρτητα από τον τόπο καταγωγής του, το **Fish'n Chips** είναι ίσως η πιο ειλικρινής ματιά στον περιπετειώδη ορισμό της ταυτότητας των Κυπρίων, ακριβώς γιατί δεν περιορίζεται στον εγκλωβισμένο, πολλές φορές, ψυχισμό τους, αλλά εκφράζει κάθε άνθρωπο από, και σε κάθε σημείο του κόσμου.

Έθνος 10/5/2012

Κείμενο: Ρόμπυ Εκσιέλ

<http://www.ethnos.gr/article.asp?catid=23619&subid=2&pubid=63655156>

«FISH N' CHIPS»

Ο Αντι, ένας σκληρά εργαζόμενος Αγγλοκύπριος και μάνατζερ ενός συνοικιακού φαγάδικου «Fish n' Chips» στο Λονδίνο, ανησυχεί όλο και περισσότερο για τη μητέρα του που, σε κατάσταση πρόωρης άνοιας, επιζητά συνεχώς την πατρίδα.

Με πρόσχημα την ανάγκη για ολιγοήμερες διακοπές, πείθει την Ανατολικογερμανίδα σύντροφό του και τη νεαρή κόρη της να ταξιδέψουν όλοι μαζί στη Λάρνακα όπου θα καταλύσουν στο σπίτι του οικογενειάρχη αδελφού του. Ευτυχώς οι πρώτες ημέρες μέχρι που ο Αντι, αποφασισμένος να εγκατασταθεί μόνιμα εκεί, ξεκινά με τη βοήθεια του αδελφού του το σχέδιο για το στήσιμο μιας παράκτιας καντίνας που θα σερβίρει fish & chips...

Ομως, ο δρόμος από τη μια άκρη της «ενωμένης» Ευρώπης στην άλλη, από τη ρουτίνα στην εγρήγορση, από τη σταθερότητα στην επισφάλεια, από το όνειρο μέχρι την πραγματοποίησή του είναι προφανώς δύσβατος.

Πέρα από το τέρας της γραφειοκρατίας, την έλλειψη προμηθειών σε πρώτη ύλη για το μαγαζί και την ουδόλως φιλική συμπεριφορά της νύφης του, ο Αντι ένα πράγμα έχει βασικά να αντιμετωπίσει: τη συνειδητοποίηση πως η Κύπρος δεν είναι Λονδίνο. Εξ ου και νιώθει όλο και περισσότερος ξένος στον τόπο του, όπως θα ένιωθε οποιοσδήποτε μετανάστης δεύτερης γενιάς που έχει σχηματίσει μια φασματική εικόνα της μητέρας πατρίδας από τα όσα, πιθανότατα ανύπαρκτα πλέον, θυμούνται και του αφηγούνται γονείς και συγγενείς.

Αυτόν το διχασμό -τη σύγχυση ταυτότητας, το πελάγωμα ανάμεσα σε διαφορετικές πίστεις και «καθήκοντα», την απόσταση μεταξύ φασματικού και πραγματικού- τον αιχμαλωτίζει και τον μελετά καίρια ο νεοεμφανιζόμενος στη μεγάλου μήκους Ηλίας Δημητρίου, πολίτης ο ίδιος τριών χωρών, της Αγγλίας, της Κύπρου και της Ελλάδας.

Μέσα από μια ιστορία που μπορεί να παραφορτώνεται σε υπερβολές και συμπτώσεις (η σεκάνς του χαοτικού πάρτι των εγκαινίων), αλλά θεμελιώνεται πάνω σε εύστοχα σχήματα (οι επίσης διχασμένες «τουρίστριες» από έναν ούτως ή άλλως διχοτομημένο τόπο καταγωγής, ο προστάτης «θείος» στο Λονδίνο) και «ψωμωμένους» χαρακτήρες και αποδεσμεύει τις θέσεις του δημιουργού για την εντός και εκτός εικόνα της σύγχρονης Κύπρου λιτά, διακριτικά, χωρίς ίχνος πολιτικαντισμού.

Βραβεία Το φιλμ είχε διεθνή φεστιβαλική καριέρα, ενώ τιμήθηκε πριν από λίγες μέρες από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου με το βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη.

Ρόμπυ Εκσιέλ reksiel@pegasus.gr

Τα νέα 10/5/2012

Κείμενο: Δημήτρης Δανίκας

<http://www.tanea.gr/politismos/article/?aid=4719278>

Ψάρι, πατάτες και Χίτσκοκ

«**Fish 'n Chips**» Μια δραματική ιστορία σε σενάριο και σκηνοθεσία του πρωτοεμφανιζόμενου Κύπριου Ηλία Δημητρίου, με καστ από Μάριο Ιωάννου, Μαρλέν Καμίνσκι, Ανν Μαρί Ο' Σάλιβαν, Διομήδη Κοφτερό και Αλκηστή Παυλίδου.

Αν - λέω αν - το ίδιο σενάριο είχε γυριστεί από ανεξάρτητη αμερικανική παραγωγή με γνωστούς ηθοποιούς, τότε η διεθνής κριτική θα τοποθετούσε την ταινία μέσα στις εκπλήξεις της χρονιάς. Ένας ταλαίπωρος Αγγλοκύπριος παρέα με τη γερμανίδα ερωμένη του και τη βαρεμένη κόρη της επιστρέφουν από το Λονδίνο στην Κύπρο προκειμένου να ανοίξουν «fish 'n chips» (τηγανητός μπακαλιάρος και πατάτες, το σουβλατζίδικο των βρετανών) και να φτιάξουν μια καινούργια ζωή. Όμως εκεί τους περιμένουν δυσάρεστες εκπλήξεις.

Το διά ταύτα εντελώς γνωστό: αλλοτρίωση, αποξένωση, αδιέξοδος νεοπλουτισμός και κυπριακός, όπως νεοελληνικός, καταστροφικός μικροαστισμός. Μυστικά και ψέματα δηλαδή. Η σκηνοθεσία υποδειγματική. Οι ερμηνείες στρωτές αλλά το σενάριο φλύαρο και φορτωμένο. Έτσι κι αλλιώς, βάζω στοίχημα ότι ο Δημητρίου, όπως και άλλοι Κύπριοι, θα επανέλθει καλύτερα οργανωμένος και πιο ανάλαφρος ώστε να είναι στο βάθος αληθινά σοβαρός!

Δημήτρης Δανίκας

Newsbomb.gr 10/05/2012

Κείμενο: Τάσος Θεοδωρόπουλος

<http://www.newsbomb.gr/bloggers/tasos-theodoropoylos/nees-kyklofories/story/133961/ellinokypriako-fish-n--chips-me-idiaiteri-geysi>

Όταν η επιστροφή στην πατρίδα δεν είναι μια εύκολη υπόθεση.

FISH N' CHIPS

ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ: 6 / 10

Ένας Κύπριος με θητεία στα φισοτσιπάδικα της Αγγλίας επιστρέφει στην πατρίδα του με σκοπό να ανοίξει ανάλογο ύφους καντίνα και να ξεκινήσει μια νέα ζωή με τη Γερμανίδα σύντροφό του και την κόρη της. Χωρίς όμως να υπολογίσει έναν σημαντικό παράγοντα. Η Κύπρος δεν είναι Λονδίνο και η επιχειρηματική του φιλοδοξία δεν είναι και τόσο σίγουρο ότι θα αποδειχτεί επιτυχία. Ταυτόχρονα, το Αλτζχάιμερ της μητέρας του και η συγκατοίκηση του με την οικογένεια του αδερφού του σε μια Κύπρο που είναι τελείως διαφορετική από ότι ο ίδιος θυμάται, θα πυροδοτήσουν μια σειρά από εσωτερικές και εξωτερικές αντιδράσεις.

Βραβείο καλύτερου πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου για μια τίμια στο δράμα της και τις παρατηρήσεις της, σύγκρουση πολιτισμών, νοοτροπιών και ανθρώπων πάνω στην αναζήτηση ταυτότητας.

Χωρίς εύκολες απαντήσεις και με διακριτική ισορροπία όσον αφορά το φόρτωμα που χωράει σε πολιτικές, κοινωνικές και ιστορικές διαστάσεις ο σκηνοθέτης Ηλίας Δημητρίου αρθρώνει λόγο και αφηγείται με όμορφη κινηματογράφιση μια συγκινητική και καθ' όλου προσποιητή ιστορία, πράγμα σπάνιο για ελληνόφωνη (κατά το ήμισυ) ταινία και αρκούντως σημαντικό. Με αξιοσημείωτες ερμηνευτικές επιδόσεις δουλεμένου και κομψού βάθους και όχι γκριμάτσας από τους κύριους ηθοποιούς του και μια λεπτή ειρωνεία στην μπορντούρα αλλά λίγο άνευρο το σεναριακό ρυθμό της αφήσης, καταφέρνει να μεταδώσει συναισθήματα και εσωτερικά τοπία χωρίς να εκβιάζει τη συμμετοχή σου σε αυτά, απλά προσκαλώντας σε να τα επισκεφτείς και να συνταξιδέψεις μαζί τους.

Προβάλλεται αποκλειστικά στον κινηματογράφο Δαναό. Τ.Θ.
***στις αίθουσες από την Πέμπτη 10 Μαΐου.

Μονοπολι.gr 10/5/2012

Κείμενο: Θοδωρής Τσιάτσικας

<http://www.monopoli.gr/city-guide/cinema/cinema-categories/item/112891-Fish-n-Chips>

- Ο Ηλίας Δημητρίου φτιάχνει με στρωτή γραφή και βιωματική ευαισθησία μια δραματική κομεντί που αγγίζει το θέμα της αναζήτησης ταυτότητας, με αφετηρία την ιστορία ενός ελληνοκύπριου από την Αγγλία και αποδέκτη... τον καθένα.

Αθηνόραμα - Έντυπο 10-16 Μαΐου

Κείμενο: Χρήστος Μήτσης

Ο γεμάτος ενέργεια κα ταυτόχρονα εσωτερική μελαγχολία Μάριος Ιωάννου, ενσαρκώνει ιδανικά τον απελπισμένα αισιόδοξο Άντι... Με τη γήινη σκηνοθετική αμεσότητα της βρετανικής σχολής - ενός Λόουτς, ενός Μάικ Λι - ο Δημητρίου το ξεφυλλίζει με ειλικρίνεια και τόλμη, ξεπερνώντας πολλές από τις δραματικές ευκολίες της σεναριακής πλοκής. Δικαιολογημένη λοιπόν, η συμμετοχή του σε πολλά διεθνή φεστιβάλ και η βράβευση του Δημητρίου ως πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου.

Movie monsters 10/5/2012

Κείμενο: Βίκυ Λαμπρινού

<http://www.movie monsters.gr/tainies/1611-fishn-chips/>

FISH N' CHIPS

MOVIE SAYS

Ο Άντυ, ένας Κύπριος μετανάστης που έχει περάσει όλη του τη ζωή τηγανίζοντας «fish and chips» στο Λονδίνο, αποφασίζει να επιστρέψει στην πατρίδα του και να ανοίξει τη δική του επιχείρηση. Κάνει το όνειρό του πραγματικότητα αλλά πολύ σύντομα αυτό μετατρέπεται σε εφιάλη, καθώς ο Άντυ έχει ξεχάσει κάτι πολύ βασικό: η Κύπρος δεν είναι Λονδίνο...

MONSTERS SAY

Ακόμα κι αν ο τίτλος Fish'n Chips έχει χρησιμοποιηθεί αρκετές φορές στο παρελθόν είτε σε ταινίες είτε σε ντοκιμαντέρ, εξακολουθεί πάντα να κινεί το ενδιαφέρον. Ευτυχώς, στην περίπτωση της συγκεκριμένης ταινίας το ενδιαφέρον κεντρίζεται και οι εντυπώσεις κερδίζονται από το γενικό σύνολο και όχι από ένα μόνο στοιχείο.

Στην ταινία του Ηλία Δημήτριου παρελαύνουν διακριτικά σχεδόν ανεπαίσθητα, μια σειρά από ιστορίες ανθρώπων, μια σειρά από πραγματικότητες διαφορετικών κόσμων τόσο τοπικά όσο και χρονικά, μια σειρά από συναισθήματα καταπιεσμένα και μη. Το κλειδί της υπόθεσης και η μαγεία ίσως του Fish'n Chips είναι ότι όλα αυτά διαφαίνονται στην ιστορία χωρίς να συμβαίνουν στην ταινία.

Η απλή, όμορφη φωτογραφία καταφέρνει σε συνδυασμό με την εύστοχη και εύπλαστη μουσική επένδυση να αποτυπώσει όχι μόνο τοπία και πρόσωπα, αλλά και αποχρώσεις συναισθημάτων. Οι μη επιτηδευμένες στο σύνολο τους ερμηνείες αφήνουν χρόνο στο θεατή να ανακαλύψει τους χαρακτήρες μόνος του, ενώ η επίσης ανεπιτήδευτη σκηνοθεσία του αφήνει αντίστοιχα χώρο να αναπνεύσει.

Η απώλεια, η ανάγκη και παράλληλα η αδυναμία για αλλαγή, η τάση συγκατάβασης, προσαρμογής και συμβιβασμού, η αλήθεια που κρύβεται πίσω από τις μειονότητες που προκύπτουν είτε από την ηλικία είτε από την ταυτότητα και την καταγωγή και τέλος οι «ταμπέλες» που οι άνθρωποι κολλούν στους ανθρώπους και που παρασιτούν εκεί επ' αόριστον... όλα αυτά περνούν από την ταινία με έναν τόνο διακωμώδησης, που αποδεικνύεται ιδιαίτερα αιχμηρός και της δίνει ιδιαίτερη αξία.

Λαμπρινού Βίκυ

LIFO 10/5/2012

Κείμενο: Θοδωρής Κουτσογιαννόπουλος

<http://www.lifo.gr/mag/cinema/1958>

Fish'n Chips

Σκηνοθεσία: Ηλίας Δημητρίου

Πρωταγωνιστούν: Μάριος Ιωάννου, Μάρλεν Καμίνσκι

Ο Άντι, ένας Κύπριος μετανάστης που έχει περάσει όλη του τη ζωή τηγανίζοντας «fish and chips» στο Λονδίνο, αποφασίζει να επιστρέψει στην πατρίδα του και ν' ανοίξει τη δική του επιχείρηση. Κάνει το όνειρό του πραγματικότητα αλλά πολύ σύντομα αυτό μετατρέπεται σε εφιάλη, καθώς ο Άντι έχει ξεχάσει κάτι πολύ βασικό: η Κύπρος δεν είναι Λονδίνο...

Πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Ηλία Δημητρίου, ο οποίος βραβεύτηκε τη Δευτέρα που μας πέρασε με το έπαθλο του πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου.

Χωρίς κολακείες και περιπτές νοσταλγίες, εξερευνά τη σύγκρουση της κυπριακής με τη δυτική κουλτούρα, με φόντο ένα μελόδραμα που δεν περπατά σεναριακά όπως το οραματίζεται, ειδικά όταν ο Άντι με τη μάνα του, τη Γερμανίδα σύντροφό του και την κόρη τους επιχειρούν να εγκατασταθούν στο νησί και να στήσουν μια καντίνα με τον έξυπνο τίτλο Codfather (από τον μπακαλιάρo).

Πετυχαίνει, ωστόσο, ν' αποσπάσει ένα κράμα αποφασιστικότητας και δισταγμών με διακριτικό τρόπο από έναν αξιολογότερο ηθοποιό, τον Μάριο Ιωάννου, και να επανατοποθετήσει την έννοια της οικογένειας στα διλήμματα των καιρών.

Θοδωρής Κουτσογιαννόπουλος

Πηγή: www.lifo.gr

Seven Art 9/5/2012

Κείμενο: Ιάκωβος Γωγάκης

<http://sevenart.gr/news-detail.php?catid=4&id=1482>

Αποτέλεσε μία από τις ευχάριστες εκπλήξεις στο **Φεστιβάλ Νύχτες Πρεμιέρας** τον Σεπτέμβριο που μας πέρασε. Το **“Fish n’ Chips”** ξεκίνησε την κινηματογραφική του διαδρομή από το **Φεστιβάλ Μόντρεαλ** στον Καναδά για να ακολουθήσουν 17 ακόμα φεστιβάλ.

Μόλις προχθές, τιμήθηκε και με το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη ο Ηλίας Δημητρίου από την **Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου**.

Το έργο αυτό ενώ δίνει την αρχική εικόνα μιας υπόθεσης που εξερευνά, μέσω της ματιάς ενός Κύπριου μετανάστη, την επιστροφή στον τόπο καταγωγής του, καταφέρνει όμως να ξεπεράσει τα στενά όρια της Μεγαλονήσου και να ταυτιστεί με τις ιστορίες ανθρώπων, στις οποίες αυτή η επιστροφή είναι μια βασανιστική διαδικασία. Ένα σοκ και η διάψευση της μαγικής, εξιδανικευμένης εικόνας από την ίδια την πραγματικότητα.

Ο Ηλίας Δημητρίου, που γεννήθηκε στην κατεχόμενη Αμμόχωστο το 1965, πέρασε από το Λονδίνο και ζει στην Αθήνα εδώ και πολλά χρόνια, είναι δημιουργός αρκετών ταινιών μικρού μήκους, με το **“Fish n’ Chips”** ν’ αποτελεί την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, η οποία από αύριο θα προβάλλεται στη μικρή αίθουσα του **Δαναού** κι από Παρασκευή 11/5 στον **Δαναό 1**.

Σημειώστε τέλος, ότι οι θεατές της ταινίας από Πέμπτη 10/5 έως Κυριακή 13/5 μπαίνουν σε κλήρωση με τους 3 νικητές να κερδίζουν από ένα γεύμα fish n’ chips με αναψυκτικό στο **James Joyce** στο Μοναστηράκι (Άστιγγος 12), μέσα στην εβδομάδα 14-18/5.

Flix 3/5/2012

Κείμενο: Λήδα Γαλανού

<http://flix.gr/cinema/fishn-chips.html>

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Ηλία Δημητρίου είναι τόσο μία γλυκόπικρη τρυφερή κομεντί, όσο κι ένα μελαγχολικό, εσωτερικό ταξίδι επαναπατρισμού και απομυθοποίησης των όσων πιστεύουμε ότι θέλουμε στη ζωή.

Ο Αντι είναι Κύπριος μετανάστης στο Λονδίνο. Περνά τη ζωή του τηγανίζοντας «fish and chips» κι ακούγοντας τη μάνα του που θέλει να γυρίσει στην πατρίδα. Κάποια στιγμή αυτό θα γίνει και δικό του όνειρο και ο Αντι θ' αποφασίσει να επιστρέψει στην Κύπρο και να ανοίξει τη δική του επιχείρηση, παίρνοντας τη ζωή του στα χέρια του. Μόνο που ο Αντι, αντί να δει το όνειρό του να γίνεται πραγματικότητα, θα έρθει αντιμέτωπος με μια απρόσμενη αλήθεια: η Κύπρος δεν είναι Λονδίνο αλλά κι εκείνος δεν είναι σίγουρος για το πού ανήκει και για το πόση σημασία έχει αυτό.

Στην πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, ο Ηλίας Δημητρίου έχει την εξυπνάδα να μιλήσει για κάτι που γνωρίζει καλά, το θέμα της ανθρώπινης ταυτότητας, της προέλευσης, της βαρύτητας και της προδοσίας της. Με την οικειότητα που του δίνει η γνώση του και με σκηνοθετική σιγουριά, φτιάχνει έναν ήρωα πολυδιάστατο και ταυτόχρονα γνώριμο και προσιτό, ο οποίος καταλαβαίνει αμέσως ποιος είναι. Ο Αντι είναι ο βιοπαλαιστής, ο «μικρός» άνθρωπος που ως ονειροπόλος θέλει να προσαρμόσει το κοινωνικό περιβάλλον στο όνειρό του. Κι όταν οι καλές του προθέσεις δε βρουν ανταπόκριση, θα νιώσει το μικρό θάνατο της προδοσίας.

Το δικό του όνειρο δεν είναι υπερβολικό ή απαιτητικό: είναι να μπορεί να δουλεύει, να συντηρεί την οικογένειά του και να ζει μαζί της σε μια πόλη (ή χώρα) που τον υποδέχεται και τον υποστηρίζει σα ν' ανήκει εκεί. Μόνο που αυτό δεν μπορεί να συμβεί στο σύγχρονο κόσμο, γιατί οι ταυτότητες έχουν μεγαλύτερη σημασία από τις προθέσεις.

Χρησιμοποιώντας για τον πρωταγωνιστικό ρόλο τον Μάριο Ιωάννου, έναν ηθοποιό που με το πρόσωπό του κρατά μόνος του την οθόνη και με την ερμηνεία του πηγαινοέρχεται με φόρα από το ένα συναίσθημα στο άλλο, ο Δημητρίου κερδίζει από την αρχή το μεγάλο στοίχημα της πειστικότητας και της εμπάθειας.

Η σκηνοθεσία του έχει ρυθμό, βγάζει συναίσθημα και πολιτική σκέψη, μαζί και ανθρωπιά και φυσικότητα. Οι δραματικές εντάσεις και οι φορτισμένες σιωπές εναλλάσσονται μ' ένα θαυμάσιο, πηγαίο χιούμορ που κάνουν εύκολα το θεατή συμμετοχο στις περιπέτειες και τις απογοητεύσεις του ήρωα. Στην κορύφωση του δεύτερου μέρους ο Δημητρίου χάνει για λίγο τον έλεγχο και την ψυχραιμία του και την ταινία καταλαμβάνει μια συναισθηματική υπερβολή που –για λίγο– αλλοιώνει την ειλικρίνεια που τη χαρακτηρίζει.

Ωστόσο το «Fish n' Chips» παραμένει απρόσμενα φιλικό, ανθρώπινο, διασκεδαστικό αλλά και διακριτικά συγκινητικό, ένα πετυχημένο κινηματογραφικό σχόλιο πάνω στους ανθρώπους που στοχοποιούν τους «αταίριαστους» για να μην έρθουν αντιμέτωποι με τη δική τους εικόνα, ή τη δική τους εθνική ή άλλη ταυτότητα.

Λήδα Γαλανού

Ο Πολίτης 30/4/2012

Κείμενο: Μερóπη Μωυσέως

<http://www.parathyro.com/?p=11077>

Cyprus Film Days '12

30/04/2012

Γράφει η Μ.Μ

Άλλη μια έκδοση του διεθνούς φεστιβάλ “Κινηματογραφικές Μέρες Κύπρος 2012” ολοκληρώνεται σήμερα σε Λεμεσό και Λευκωσία.

Η φετινή διοργάνωση μάλλον ξεπέρασε κάθε προσδοκία: εξαιρετική επιλογή ταινιών που πέτυχε το στόχο της, προσελκύοντας καθημερινά πολλούς φίλους του κινηματογράφου στο Θέατρο Ριάτο και στο Ζήνα Πάλας. Για τους Λευκωσιάτες, το φεστιβάλ ήταν και μια υπενθύμιση για την ομορφιά του Ζήνα Πάλας που την πεθυμήσαμε.

Παρακολούθησα αρκετές ταινίες, θα θυμάμαι τέσσερις: το Drive γιατί, όπως είπε ένας φίλος και δεν θα μπορούσα να το διατυπώσω καλύτερα “αυτοί οι Αμερικάνοι τελικά ξέρουν να κάνουν σινεμά”, τις ταινίες Restoration και Las Acacias γιατί αποδεικνύουν πως το σινεμά μπορεί να είναι -και- πολύ απλό, και την ταινία του τολμηρού Ηλία Δημητρίου, Fish n' chips. Την οποία, παρά τις όποιες συζητήσεις, θα τοποθετήσω με πολλή αγάπη στη DVD-θήκη μου, γιατί συγκεντρώνει την κυπριακή πραγματικότητα χωρίς να είναι διδακτική, με πραγματικούς όρους, χωρίς φωνασκίες και μελοδραματισμό. Γιατί το θέμα της με εκφράζει απόλυτα και τελειώνει έτσι όπως θα ήθελα.

Με μια εσωτερική συμφιλίωση που επηρεάζει και δυο τρεις άλλους ανθρώπους και αφήνει την ελπίδα πως αν ο καθένας συμφιλιωθεί με τα δεδομένα του επηρεάζοντας και δυο τρεις άλλους ανθρώπους, κάποια στιγμή θα είμαστε η ευτυχής πλειοψηφία.

Ο Πολίτης 21/4/2012

Κείμενο: Γιάννης Ζελιαναίος

<http://www.parathyro.com/?p=10800>

Με ιδιαίτερα μεγάλη επιτυχία, οι 10^{ες} Κινηματογραφικές Μέρες Κύπρου άνοιξαν τις πύλες τους στο κοινό και σε μια βραδιά όπου ο κόσμος τίμησε τον αξιόπαινο αυτό θεσμό με την παρουσία του. Πρεμιέρα στις 20 Απριλίου και στον κινηματογράφο Zena Palace στην Λευκωσία, έκανε η ταινία του Ηλία Δημητρίου, Fish n' Chips.

Ο Άντυ, (υποδουόμενος από έναν εξαιρετικό Μάριο Ιωάννου), είναι ένας εργατικός Κύπριος μετανάστης που ζει στο Λονδίνο και δουλεύει σε φισάδικο μαζί με την σύντροφό του Κάριν, (Μάρλεν Καμίνσκι), και την κόρη της Έμμα, (Αν Μαρί Ο Σάλιβαν). Έχοντας μαζί την μητέρα του, (Άλκηστις Παυλίδου), που πάσχει από άνοια αποφασίζει να επιστρέψει στην πατρίδα του και να ξεκινήσει πάλι απ' την αρχή δημιουργώντας την δική του επιχείρηση στα πάτρια εδάφη. Το όνειρό του όμως θα του γυρίσει μπουόμεραγκ αφού αγνοεί μια μικρή λεπτομέρεια. Η Κύπρος δεν είναι Λονδίνο και κανένας Κύπριος δεν τρέφεται με Fish n' Chips.

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Ηλία Δημητρίου δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από άλλες ευρωπαϊκές παραγωγές που συμβαίνουν στην μεγάλη οθόνη. Εξαιρετικά πλάνα, αναπτυσσόμενη ροή του σεναρίου -που ανήκει στον ίδιο- καθώς και των χαρακτήρων, δίχως μελοδραματισμούς και καθοριστικές δόσεις χιούμορ εκεί που πρέπει, ο σκηνοθέτης αποκρυπτογραφεί σιγά σιγά μια κοινωνική ταινία όπου καταπιάνεται πρώτα απ' όλα με τις ψυχοσυνθέσεις των ηρώων της, τα μυστικά που κρύβονται πάντα πίσω από κάθε οικογένεια και την έννοια της «ταυτότητας».

Ο Μάριος Ιωάννου ως Άντυ, δίνει μια αφοπλιστικά μινιμαλιστική ερμηνεία με υπόκωφες εντάσεις και δίχως υπερβολές, η Μάρλεν Καμίνσκι υποδουόμενη την Γερμανίδα σύντροφό του παίζει ολοκληρωτικά με κάθε σπιθαμή του σώματός της ενώ η Ιρλανδέζα Αν Μαρί Ο Σάλιβαν ως κόρη της Κάριν έχει τα μοναδικά της κρεσέντα ειδικά στις σκηνές της παραλίας.

Ειδική μνεία πρέπει να γίνει στην ερμηνεία της Άλκηστις Παυλίδου στο ρόλο της μάνας που πάσχει από γεροντική άνοια και θέλει να αφήσει την τελευταία πνοή στα χώματα της πατρίδας της καθώς και στον αδερφό του Άντυ που υποδύεται ιδανικά ο Διομήδης Κουφτερός. Στα συν της ταινίας η υπέροχη φωτογραφία του Γιώργου Γιανέλλη καθώς και η μουσική της Χριστίνας Γεωργίου που ακολουθούσε την ταινία σε καίριες σεκάνς.

Το Fish n' Chips έκανε ένα άκρως πετυχημένο opening στις 10^{ες} Κινηματογραφικές Μέρες Κύπρου. Ο κόσμος της Λευκωσίας προφανώς και το αγάπησε ζεστά και το ίδιο περιμένουμε να γίνει και στην προβολή της ταινίας στο Θέατρο Ριάλτο στη Λεμεσό την επόμενη Πέμπτη 26 του μήνα. Και όπως πολύ ορθά είπε και ο Ηλίας Δημητρίου στο τέλος της προβολής καθώς οι συντελεστές του φιλμ παρουσιάστηκαν μπροστά μας: «Ο καθένας από την θέση που βρίσκεται πρέπει να βοηθά με τον τρόπο του αυτού τους θεσμούς και τις προσπάθειες».

Καλημέρα Στρυμονικό blog – 16/4/2012

Κείμενο: Δημήτριος Γκόγκας

<http://strimonikoserron.blogspot.com/2012/04/fish-n-chips.html>

- **Μια ταινία που αφορά όλους όσους είναι πέρα από τις ταυτότητες νομίζω. Μια ταινία που αξίζει να δούνε (να δούμε) όλοι οι Κύπριοι και να σκεφτούνε (σκεφτούμε) πολύ βαθειά.....**

Liberte – 3/04/2012

Review: Hana Menasria

<http://www.liberte-algerie.com/culture/souffrance-d-immigrants-projection-du-film-chyprite-fish-n-chips-d-elias-demetriou-175370>

Projection du film chypriote “Fish n’chips” d’Elias Demetriou Souffrance d’immigrants

Après la division de Chypre en 1975 entre la Turquie et la Grèce, le pays a connu un grand phénomène d’immigration vers la Grande-Bretagne. Cette tendance a provoqué le déracinement de sa population qui s’est perdue entre plusieurs cultures. Le réalisateur chypriote Elias Demetriou (également scénariste du film) a soulevé ce problème social à travers une jolie œuvre poétique où s’entremêlent l’amour, l’espoir, la frustration et les désillusions. D’une durée de 102 minutes Fish n’Chips a été réalisé en 2011. “La sortie de ce film est prévue à Chypre pour le mois d’avril”, a souligné Elias Demetriou, avant-hier, à la salle Cosmos de Riadh El-Feth. Quant au public algérois, il a pu le découvrir dans le cadre des journées du film méditerranéen MéditerranéeCiné (du 31 mars au 7 avril), organisées par l’Agence algérienne pour le rayonnement culturel (Arc), en partenariat avec MD Ciné. C’est l’histoire d’Andy, un immigrant chypriote, qui partage sa vie à Londres avec sa compagne allemande et sa fille. Nostalgique et mélancolique de son pays natal, il décide de partir en vacances chez son frère à Chypre. Aux côtés de sa petite famille, il redécouvre cette vie perdue loin de ses semblables et renaît de ses cendres. Ce Charlie (surnom des immigrants de Londres) se fixe l’objectif de se reconstruire une vie. Soutenu par sa compagne, ils ouvrent ensemble un restaurant de poisson et de frites en bord de mer. Plein d’espoirs et d’optimisme pour cette seconde chance qui vient de s’offrir à lui, il s’accroche à ce nouveau départ sans lâcher prise. Mais l’amère réalité finit par le poursuivre. Malgré un décor coloré à travers la mer, le sable fin, le soleil et les beaux paysages, le film renvoie une certaine amertume. Fish n’Chips met en relief ces personnages de nationalités différentes (Chypriotes, Allemands, Grecs, Turcs), déracinés, sans repères, ni mémoire et qui s’accrochent à des illusions perdues pour continuer leur chemin.

Par : Hana Menasria

Cine-Kritikes -17/3/2012

Κείμενο: Ιάκωβος Γωγάκης

<http://cine-kritikes.blogspot.com>

Μια ταινία για την Κύπρο.

Fish n' Chips του Ηλία Δημητρίου

Τόσο διαφορετική, τόσο ανθρώπινη, σύγχρονη και ρεαλιστική σως η π ο ενδ αφέρουσα τ α ν α που αφορά την Κύπρο.

Παρουσίαση και κριτική από το Φεστιβάλ της Αθήνας « Νύχτες Πρεμιέρας»

Του Ιάκωβου Γωγάκη

Fish n' Chips

Με τους: Μάριο Ιωάννου, Αλκηστι Παυλίδου, Διομήδη Κουφτερό, Μάρλεν Καμίνσκι, Αν Μαρί Ο Σάλιβαν, Μαργαρίτα Ζαχαρίου

Η καθημερινότητα και η ρουτίνα για τον κυπριακής καταγωγής Άντι [**Μάριο Ιωάννου**], που ζει στο Λονδίνο, ανατρέπεται, όταν η μητέρα του [**Αλκηστι Παυλίδου**] επιβαρυνόμενη και από Αλτσχάιμερ, εκφράζει την επιθυμία να επιστρέψει πίσω στην πατρίδα. Η απόφασή του για ολιγοήμερες διακοπές στην Λάρνακα, βρίσκει αντίθετο τον Τουρκοκύπριο ιδιοκτήτη του εστιατορίου όπου εργάζεται. Ο Άντι απολύεται και μαζί με την μητέρα, την Γερμανίδα σύντροφό του [**Μάρλεν Καμίνσκι**] και την κόρη της [**Αν Μαρί Ο Σάλιβαν**], αποφασίζουν να κάνουν το ταξίδι προς την Κύπρο.

Η πραγματική εικόνα των ανθρώπων αλλά και του ίδιου του τόπου, αρχίζουν να διαφαίνονται κατά την διαμονή τους στο σπίτι του αδελφού του [**Διομήδης Κουφτερός**] και της συζύγου του [**Μαργαρίτα Ζαχαρίου**], αλλά και την στιγμή που θα αποφασίσει να ανοίξει ένα μαγαζί « Fish n' Chips».

Μερικές μέρες είναι αρκετές για να συνειδητοποιήσει ο βασικός πρωταγωνιστής και η οικογένειά του πως η Κύπρος δεν είναι αυτό που είχαν στο μυαλό τους.

Η γραφικότητα του Άντι κρύβει μια ανθρωπιά που δεν μπορεί να την αντιληφθεί ο παραζαλισμένος από την φαινομενική καλοζωία Κύπριος, ο οποίος παρουσιάζεται στην ταινία να πορεύεται χωρίς στόχους, να επενδύει στο επιφανειακό, να κρύβει κόμπλεξ, ιδεοληψίες, να βρίσκει διέξοδο στα ναρκωτικά, να ζει μέσα στο απόλυτο κενό.

Ο Ηλίας Δημητρίου άργησε να κάνει την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του, αλλά τώρα σίγουρα δικαιώνει όσους για χρόνια τον προέτρεπαν να το τολμήσει.

Ο σκηνοθέτης με πινελιές γλυκόπικρου χιούμορ, ενίοτε και σαρκασμού, ακολουθεί μια παράλληλη πορεία με το « Soul Kitchen» του Φατίχ Ακίν για τα όνειρα και τις ψευδαισθήσεις μιας χώρας εξιδανικευμένης για όσους είναι μακριά, άλλα και αδυσώπητα σκληρής όταν την ζήσεις από

κοντά. Για τον Δημητρίου ο πρόσφυγας και ο μετανάστης χρειάζεται να πολεμήσει ακόμα και μέσα στην ίδια του την πατρίδα την ρετσινιά του «ξένου», του «άλλου», του «διαφορετικού».

Το τέλος του έργου με την αποκάλυψη μιας κρυφής «αμαρτίας» της μητέρας, εκεί δίνεται και μια άλλη διάσταση με πολιτικό και ανθρώπινο περιεχόμενο, όταν στο πρόσωπο ενός Τουρκοκύπριου δεν βρίσκεται ο εχθρός και η θρησκεία του.

Τόσο διαφορετική, τόσο ανθρώπινη, σύγχρονη και ρεαλιστική, ίσως η πιο ενδιαφέρουσα ταινία που αφορά την Κύπρο.

Του Ιάκωβου Γωγάκη

FLIX 8/2/2012

Manolis Kranakis

<http://flix.gr/en/fish-n-chips-by-ili-as-dimitri-ous-sails-on.html>

“Fish N' Chips” by Ilias Dimitrious sails on...

“Fish N' Chips” continues its steady course through festival waters, adding two new stops (Belgium and Sofia) along the way. Made with tender loving care, this feel-good dramedy certainly begs some international attention.

“Fish N' Chips” first entered the festival circuit by way of the Montreal World Film Festival in August of last year. Since then, it has made several stops along the way, including Athens (17th Athens International Film Festival – Opening Nights), Montpellier (33rd Cinemed Mediterranean Film Festival), Toronto (where it won the 7th European Union Film Festival’s third audience award), Vancouver, Beirut, Tallinn, Heidelberg and more.

Right now, “Fish N' Chips” is screening in competition at the 16th Sofia International Film Festival and will soon be smooching audiences at the 28th Mons International Love Film Festival in yet another competition slot.

“Fish N' Chips”, a Cypriot-Greek co-production, tells the story of Andy, a hard-working fish n' chip man deep frying his way into oblivion in dreary London. Making a sudden decision to grab life by the horns, he moves back to his native Cyprus to open up his own establishment. But little does he know, that his dream is about to turn into a nightmare.

NEWS 2012-02-08 / Manolis Kranakis

Φιλμ νουάρ 2/11/2011

(Filmnoir)

<http://filmnoir.gr/2011/ελληνικό-πρόγραμμα-τα-φτερά-του-ελλην>

Ελληνικό πρόγραμμα: τα φτερά του ελληνικού σινεμά

Ο Κύπριος **Ηλίας Δημητρίου** στο *Fish & Chips* γύρισε μια πολύ εντυπωσιακή ταινία – σχόλιο για θέματα ταυτότητας σε μια δοσμένη, παγκοσμιοποιημένη κοινωνία.

Μακεδονία 23/10/2011

Κείμενο: Αλέξης Δερμετζόγλου

<http://www.makthes.gr/news/arts/82098/>

- **Ο σκηνοθέτης καθοδηγεί πολύ καλά τους ηθοποιούς του και πείθει. Υπάρχει μια συνεχώς αιωρούμενη, επαπειλούμενη αίσθηση καταστροφής, μια μοίρα κοινωνικής τάξεως.**

Τα Νέα 22/9/2011

Κείμενο: Μικέλα Χαρτουλάρη

<http://www.tanea.gr/gnomes/?aid=4658936>

- **Μια ιστορία επίκαιρη, συγκινητική, δραματική και αστεία, που αποδαιμονοποιεί την «μπάσταρδη» ταυτότητα των Κυπρίων. Ο Δημητρίου παίρνει άριστα!**

Ελευθεροτυπία 21/9/2011

Κείμενο: Βένα Γεωργακοπούλου

<http://www.enet.gr/?i=arthra-sthles.el.home&id=311500>

Ήταν η πρώτη ταινία που έβλεπα από σκηνοθέτη Κύπριο του Λονδίνου και από αυτή την άποψη μου άνοιξε τα μάτια.

www.sevenart.gr – 19/9/2011

Κείμενο: Ιάκωβος Γωγάκης

<http://www.sevenart.gr/news-detail.php?catid=5&id=1018>

Ο Δημητρίου σε κάτι περισσότερο από 90 λεπτά περνά ισχυρά μηνύματα, μέσα από μια σύγχρονη ανθρώπινη ιστορία και ταυτόχρονα ένα "no man's land", που ξεπερνά τα στενά ελληνικά σύνορα.

Ο Πολίτης 20/9/2011

Κείμενο: Ιάκωβος Γωγάκης

<http://www.parathyro.com/?p=4765>

Τόσο διαφορετική, τόσο ανθρώπινη, σύγχρονη και ρεαλιστική, ίσως η πιο ενδιαφέρουσα ταινία που αφορά την Κύπρο.

Το Βήμα 20/9/2011

Κείμενο: Γιάννης Ζουμπουλάκης

<http://www.tovima.gr/culture/article/?aid=420708>

- **Κατάμεστη η προβολή της ταινίας «Fish n' chips» του Ηλία Δημητρίου την περασμένη Κυριακή... Απέσπασε θετικά σχόλια και καταχειροκροτήθηκε.**

kyprionkinotites.blogspot.com – 20/9/2011

Κείμενο: Αντώνης Κουρσουμπάς

<http://kyprionkinotites.blogspot.com/2011/09/fish-n-chips-flix-fish-n-chips.html>

“Fish n' chips”. Μια συγκλονιστική ταινία του Κύπριου σκηνοθέτη Ηλία Δημητρίου.

Σινεμα www.e-go.gr 18/9/2011

Κείμενο Θανάσης Πατσαβός

<http://www.e->

go.gr/cinemag/printcin.asp?catid=17445&subid=20110&pubid=128782193

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Ηλία Δημητρίου, γυρισμένη στην Αγγλία και την Κύπρο και με συντελεστές απ' όλον τον κόσμο, είναι ένα φιλμ που εξετάζει την έννοια της ταυτότητας και τις δυσκολίες της κοινωνικοποίησης με έναν γλυκόπικρο τρόπο, βγαλμένο από τις γκρίζες ζώνες της αληθινής ζωής.

Έλα Μέσα 9/12/2011

Κείμενο: Θωμάς

<http://ela-mesa.blogspot.com/2011/09/fish-n-chips-17.html>

Fish n' chips/17^{ες} Νύχτες Πρεμιέρας

Πόσο εύκολο είναι να γυρίσεις στην πατρίδα σου, εκεί που γεννήθηκες και μεγάλωσες, ενώ τα περισσότερα χρόνια της ζωής σου τα έχεις περάσει σε μια ξένη πόλη; Ο Κύπριος Άντι (Μάριος Ιωάννου) δουλεύει ένα fast food-αδικο με ψάρια στο Λονδίνο και συζητά με την Γερμανίδα Κατρίν (Marlen Kaminsky) και την κόρη της Έμμα (Anne-Marie O'Sullivan). Δεν είναι παντρεμένοι, αφού η σύντροφος του δεν θέλει να «μπλέξει» σε τέτοιου είδους καταστάσεις. Επίσης, στο Λονδίνο έχει πάει και η μητέρα (Άλκηστis Παυλίδου) του Κύπριου, η οποία, όμως, πάσχει από Αλτσχάϊμερ και συνεχώς το σκάει από το σπίτι και από το μαγαζί με μοναδικό της προορισμό την Κύπρο. Η θέληση της μητέρας για να επιστρέψει στην Κύπρο αρχίζει και γίνεται ολοένα και μεγαλύτερη, με αποτέλεσμα ο Άντι να πάρει τη μεγάλη απόφαση της επιστροφής. Ενημερώνει το αφεντικό του για την απόφασή του, ωστόσο ο πρώτος δεν τη δέχεται με χαρά και τον προειδοποιεί πως αν φύγει για Κύπρο, χάνεται ο δρόμος για να επιστρέψει στο Λονδίνο.

Έτσι, ο Άντι και η οικογένειά του αρχίζει το ταξίδι προς την πατρίδα του, χωρίς λεφτά και μοίρα στον ήλιο. Στην Κύπρο μένει ο αδερφός του Ανέστης (Διομήδης Κουφτερός) με τη γυναίκα του (Μαργαρίτα Ζαχαρίου) και την μικρή τους κόρη. Το πρώτο διάστημα θα φιλοξενηθούν στο σπίτι του αδερφού του, μέχρι που ο Άντι θα ανακοινώσει σε σύντροφο και κόρη την πρόθεσή του να μείνουν μόνιμα στην Κύπρο. Έτσι, ψάχνουν για επιχείρηση ίδια με αυτή που είχαν στο Λονδίνο, να βγάλουν κάποια χρήματα και να ξαναξεκινήσουν τη ζωή τους. Όμως, το μαγαζί δεν πάει καθόλου καλά, με αποτέλεσμα να αρχίζουν οι καβγάδες μεταξύ του Άντι και της Κατρίν. Ταυτόχρονα, άβολα νιώθει και η γυναίκα του Ανέστη, η οποία υποχρεώνεται να φροντίζει τη μητέρα τους, όπου συνεχίζει να εξαφανίζεται. Φτάνοντας στο έσχατο σημείο, τα δύο αδέρφια αποφασίζουν να πάνε τη μητέρα τους σε γηροκομείο. Από το κακό στο χειρότερο πάει η ζωή του Άντι, με τις σχέσεις του ζευγαριού να βρίσκονται σε τεντωμένο σχοινί.

Το “Fish ‘n’ Chips” του Ηλία Δημητρίου αποτελεί μια πολύ όμορφη ταινία, δείχνοντάς μας τί συμβαίνει όταν ο άνθρωπος χάνει την ταυτότητά του και το από που προέρχεται δεν έχει καμία σημασία. Με πολλές στιγμές χιούμορ η ταινία γίνεται αρκετά άνετη, ενώ όταν χρειάστηκε, η λύπη σε κατακλύζει, με ωραίο τρόπο.

Η Καθημερινή 9/12/2011

ΠΗΓΗ: ΚΥΠΕ

Η Κυπριακή ταινία που βραβεύτηκε στο Τορόντο

Η κυπριακή ταινία “Fish n’ Chips” του Ηλία Δημητρίου που προβλήθηκε στις 23 Νοεμβρίου, στο Τορόντο, στο πλαίσιο του 7ου Φεστιβάλ Ευρωπαϊκού Κινηματογράφου, απέσπασε το τρίτο βραβείο προτίμησης του καναδικού κοινού μεταξύ 24 ταινιών που συμμετείχαν.

Επίσημη ανακοίνωση αναφέρει ότι το έργο, το οποίο προβλήθηκε σε έναν από τους μεγαλύτερους σε χωρητικότητα κινηματογράφους του Τορόντο, προλόγισε ο Γενικός Πρόξενος της Κύπρου στο Τορόντο Ιάκωβος Κιρακοσιάν.

Η κυπριακή ταινία απέσπασε εξαιρετικά σχόλια από τους θεατές και από τους διοργανωτές τόσο από άποψη ενδιαφέροντος σεναρίου, σκηνοθεσίας και πλοκής του έργου όσο και ποιότητας της εικόνας.

«Η συμμετοχή της Κύπρου στο Φεστιβάλ αποτέλεσε μια άριστη ευκαιρία να προβληθεί ο σύγχρονος κυπριακός κινηματογράφος μέσα από την ανθρώπινη ιστορία ενός μετανάστη και την προσπάθειά του να επαναπατριστεί», αναφέρει.

Παρά τις αντιξοότητες που αντιμετωπίζουν οι ήρωες της ιστορίας, ο σκηνοθέτης περνάει αρκετά θετικά μηνύματα στον θεατή, παρουσιάζοντας τον ανθρώπινο χαρακτήρα των ηρώων του, ενώ παράλληλα αγγίζει διακριτικά τα προβλήματα της σύγχρονης κυπριακής κοινωνίας, την τουρκική κατοχή και τον πόθο των Ελληνοκύπριων εκτοπισμένων για επιστροφή.

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου της ΕΕ διοργανώνεται από τις Διπλωματικές Αποστολές και τα Πολιτιστικά Ινστιτούτα κρατών μελών της ΕΕ στο Τορόντο και αποτελεί πλέον θεσμό, ο οποίος κάθε χρόνο συγκεντρώνει μεγαλύτερο ενδιαφέρον και προβολή από τα ΜΜΕ. Το Γενικό Προξενείο της Κύπρου στο Τορόντο συμμετέχει στο εν λόγω Φεστιβάλ κάθε χρόνο από την ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ το 2004.

Η ταινία “Fish n Chips” προβλήθηκε στα Φεστιβάλ Κινηματογράφου που διοργανώνουν οι χώρες της ΕΕ ετησίως στην Οτάβα και στο Βανκούβερ του Καναδά, όπου απέσπασε επίσης εξαιρετικά σχόλια και δημιούργησε άριστες εντυπώσεις για τον κυπριακό κινηματογράφο.

Clickatlife

www.clickatlife.gr

Ένα φιλμ που εξετάζει τις έννοιες της ταυτότητας και της κατηγοριοποίησης με έναν γλυκόπικρο τρόπο, βγαλμένο από τις γκρίζες ζώνες της αληθινής ζωής.

Camera stylo online - 9/9/2011

<http://camerastyloonline.wordpress.com/2011/09/09/fishn-chips-elias-demetriou-premiera-stis-nyxtes-premieras/>

Όταν η ιδέα της πατρίδας γκρεμίζεται και η ταυτότητα αρχίζει να κλονίζεται...

Αυγή 27/8/2011

<http://www.avgi.gr/ArticleActionshow.action?articleID=635050>

"Fish 'n' Chips" στο φεστιβάλ του Μόντρεαλ

Ημερομηνία δημοσίευσης: **27/08/2011**

Παγκόσμια πρεμιέρα στο 35ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Μόντρεαλ έκανε η ελληνοκυπριακή παραγωγή "Fish 'n' Chips" του Ηλία Δημητρίου σε μια κατάμεστη αίθουσα.

Η ταινία παρακολουθεί τη ζωή του Άντι, ενός σκληρά εργαζόμενου μάγειρα σε φαστφουντάδικο του Λονδίνου, που απολύεται κι αποφασίζει να επιστρέψει στην Κύπρο με τη μητέρα του, που πάσχει από άνοια, τη φιλενάδα του Κάρεν και την κόρη της, για να ανοίξουν ένα ταχυφαγείο με fish 'n' chips. Το φαστφουντάδικο αποτυγχάνει γιατί τα πράγματα στην Κύπρο δεν λειτουργούν όπως στο Λονδίνο...

Ο ήρωας του Ηλία Δημητρίου απομένει μόνος του διαπιστώνοντας ότι είναι τουρίστας στην ίδια του τη χώρα. Το φιλμ αναφέρεται στις σχέσεις δύο κοινωνιών, Αγγλίας και Κύπρου, ρίχνοντας μια δεισδυτική ματιά στις ανθρώπινες σχέσεις. Ταυτόχρονα προσεγγίζει το θέμα της οικογενειακής συνοχής και αγγίζει "απαλά" το ζήτημα της διαίρεσης της Κύπρου.

Η παραγωγός Μόνικα Νικολαΐδου και ο διευθυντής φωτογραφίας Γιώργος Γιαννέλης ήταν παρόντες στο φεστιβάλ του Μόντρεαλ και μετά την προβολή δέχθηκαν ερωτήσεις από το κοινό. Το σενάριο υπογράφει ο σκηνοθέτης Ηλίας Δημητρίου, ενώ παραγωγοί είναι οι Μόνικα Νικολαΐδου, Γιώργος Πάντζης, Κωνσταντίνος Μωριάτης, Ηλίας Δημητρίου.

The Montreal Gazette – 26/8/2011

Review: T'Cha Dunlevy

<http://blogs.montrealgazette.com/2011/08/26/montreal-world-film-festival-2011-fish-n-chips/>

Fish n' Chips doesn't give you insight into the country so much as into the minds of its ex-pats. Cyprus-born writer-director Elias Demetriou knows of what he speaks.

The Hollywood reporter 27/8/2011

Review: John DeFore

<http://www.hollywoodreporter.com/review/fish-n-chips-film-review-228552>

Cockney meets Cyprus in confused drama about making sense of thorny national-identity issues. In a subtly endearing performance as Andy, Ioannou maintains his Cockney accent while trying, with a touch of self-delusion, to find his roots.

Nooz.gr 24/08/2011

<http://www.nooz.gr/entertainment/fish-n-chips-premiera-sto-montreal>

Το φιλμ ρίχνει μια βαθιά ματιά στις ανθρώπινες σχέσεις, αγγίζει το θέμα της οικογενειακής συνοχής και ακουμπάει απαλά το ζήτημα της κατοχής της Κύπρου.

Ελευθεροτυπία 21/8/2011

Κείμενο: Ευάννα Βενάρδου

<http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=302539>

Καλοφτιαγμένη και ευαίσθητη, η πολυεθνική αυτή ταινία δείχνει το πόσο σχετική είναι η έννοια της ταυτότητας ιδιαίτερα σε ένα σταυροδρόμι πολιτισμών.

Η Καθημερινή 18/8/2011

Η ελληνοκυπριακή παραγωγή FISH N' CHIPS, του σκηνοθέτη Ηλία Δημητρίου, με παραγωγούς τη Μόνικα Νικολαΐδου, τον Γιώργο Παντζή, τον Κωνσταντίνο Μωριάτη, τον Ηλία Δημητρίου κ.ά. παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Flix.gr 12/7/2011

Κείμενο: Πόλυ Λυκούργου

<http://flix.gr/news/to-fish-n-chips-sto-festibal-toy-montreal.html>

Καθαρό «smell of happiness» και καθόλου «fishy», το ανατρεπτικό φιλμ του Ηλία Δημητρίου «Fish n' Chips επιλέχτηκε και θα κάνει την παγκόσμια πρεμιέρα του στο 35ο Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ του Μόντρεαλ.

www.flix.gr – 23/6/2011

Κείμενο: Λήδα Γαλανού

<http://flix.gr/articles/fish-n-chips-o-hlias-dhmhtrioy-mas-anoigei-thn-ore.html>

Μια ταινία δραματική, κωμική και ανατρεπτική, σαν τη ζωή.

Media Desk Hellas – 34

Κείμενο: Ειρήνη Κατσουνάκη

<http://www.gfc.gr/Publications/magazine/Media34.pdf>

Έχοντας στο πλευρό του ένα πολυεθνικό επιτελείο ηθοποιών και συνεργατών, ο κυπριακής καταγωγής σκηνοθέτης αναμετρείται με το πολύπλευρο θέμα της ταυτότητας και τις εγγενείς δυσκολίες μιας χαμηλού προϋπολογισμού, αλλά, υψηλών απαιτήσεων παραγωγής.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

«Οι Έλληνες κινηματογραφιστές δεν το βάζουμε κάτω»

ΑΘΗΝΟΡΑΜΑ 17/05/2012

Ο Κύπριος δημιουργός που ζει κι εργάζεται περισσότερο από δύο δεκαετίες στην Ελλάδα μιλάει για το «Fish 'n' Chips» του, που προβάλλεται για δεύτερη εβδομάδα στους κινηματογράφους, αλλά και για το βραβείο καλύτερου πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη που κέρδισε πρόσφατα από την Ακαδημία Κινηματογράφου.

Η ταινία σου είναι γεμάτη συγκρούσεις και δίπολα, όπως παλιό-καινούργιο, Κύπρος-Αγγλία, συναίσθημα-πραγματικότητα...

Δεν επιδίωξα κάτι τέτοιο. Αυτό που κάνω περισσότερο στην ταινία είναι ένα παιχνίδι με την ταυτότητα των ηρώων μου. Οι πρωταγωνιστές μου είναι λανθασμένα τοποθετημένοι χαρακτήρες που έχουν ένα θέμα με την ταυτότητά τους. Ο Κύπριος Άντι και η μητέρα του που ζουν στο Λονδίνο, η σύντροφός του που μεγάλωσε στην Ανατολική Γερμανία και πάει λέγοντας. Το φιλμ έχει να κάνει περισσότερο με ζητήματα ταυτότητας παρά συγκρούσεων.

Όλοι οι ήρωες της ταινίας έχουν επίσης ζήτημα με την πατρίδα τους.

Οι κάτοικοι των μεγαλουπόλεων ζουν σε ένα μέρος μετέωρο. Δεν κατάγονται από εκεί και δεν το αγαπούν. Καλούνται απλώς να ζήσουν σε αυτό. Έτσι προσπαθούν να αρπαχτούν από το οτιδήποτε, όπως για παράδειγμα αναμνήσεις από το χωριό ή οικεία πρόσωπα από την πατρίδα.

Στο «Fish 'n' Chips» ακούγονται πολλές γλώσσες, ελληνικά, αγγλικά, γερμανικά... Είναι ένα στοιχείο που επιτείνει τα προβλήματα ταυτότητας των πρωταγωνιστών;

Σε μια πολυπολιτισμική οικογένεια έτσι είναι τα πράγματα. Η μητέρα μιλάει γερμανικά στην κόρη της, ο Άντι μιλάει σε κυπριακή διάλεκτο στη μητέρα του και όλοι μαζί συνεννοούνται στα αγγλικά. Η γλώσσα όμως δεν είναι εμπόδιο. Δεν τους εμποδίζει να επικοινωνήσουν.

Υπάρχει στο φιλμ κι ένα σχόλιο για τον απότομο πλουτισμό των Κυπρίων.

Έχει παραγίνει το κακό. Οι περισσότερες κυπριακές οικογένειες έχουν από μία μεζονέτα και μία Φιλιππινέζα. Η τραγωδία είναι ότι σε αυτά τα πολυτελή σπίτια υπάρχει, πέρα από πνευματική, και υλική φτώχεια. Υπάρχει κόσμος που έχει φτύσει αίμα για να χτίσει ένα σπίτι σαν του γείτονά του, το οποίο θα χρωστάει στις τράπεζες για μια ζωή.

Βλέπεις ομοιότητες με την περίπτωση της Ελλάδας;

Οι Έλληνες το βρήκαμε πολύ γρήγορα κι επίπονα μπροστά μας... Δυστυχώς θα το βρουν και οι Κύπριοι. Βέβαια, δεν είναι ίδιες οι αναλογίες. Θα το ξεπεράσουν πιο ανώδυνα από εμάς, γιατί είναι μικρή χώρα και μπορεί να νοικοκυρέψει πιο εύκολα τα του οίκου της.

Το «Fish 'n' Chips», πάντως, έχει καλή φεστιβαλική πορεία.

Έχει πάει αρκετά καλά, αν και δεν έχει συμμετάσχει σε μεγάλα φεστιβάλ. Έχει ήδη ταξιδέψει σε 16 διοργανώσεις και τώρα πάει Λονδίνο, Βαρκελώνη, Ιταλία, Αίγυπτο.

Πώς αισθάνθηκες που κέρδισες το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη από την Ακαδημία Κινηματογράφου;

Να σου πω δεν το περίμενα. Ήταν το κερασάκι στην τούρτα για όλη την προσπάθεια. Είναι και αυτό μέρος της ηθικής ικανοποίησης.

Νιώθεις μέρος του νέου ελληνικού κινηματογραφικού ρεύματος;

Φυσικά. Η ίδια γενιά είμαστε. Με τον Λάνθιμο, τον Τσίτο, τον Τζουμέρκα έχουμε βρεθεί στο Φεστιβάλ Δράμας. Μεταξύ μας γνωριζόμαστε κι έχουμε παρόμοιους προβληματισμούς. Τώρα ότι οι δουλειές μας δεν μοιάζουν στιλιστικά, εγώ το βρίσκω υγιές. Υπάρχει ένα δυναμικό κινηματογραφικό ρεύμα, με τον κάθε σκηνοθέτη να δημιουργεί κάτι διαφορετικό ανάλογα με τις δικές του εμπειρίες.

Είσαι αισιόδοξος για το μέλλον του ελληνικού σινεμά;

Δεν είμαι αισιόδοξος για τις συνθήκες, αλλά δεν το βάζω και κάτω. Όπως και όλοι οι Έλληνες κινηματογραφιστές.

Γιάγκος Αντίοχος yantiochos@athinorama.gr

Seven Art 9/5/2012

<http://sevenart.gr/news-detail.php?catid=4&id=1482>

Συνέντευξη στον **Ιάκωβο Γωγάκη**

"Η πατρ δα μου έχε πάε κάπου αλλού από εκε που την έχω αφήσε ."

Αποτέλεσε μία από τις ευχάριστες εκπλήξεις στο **Φεστιβάλ Νύχτες Πρεμιέρας** τον Σεπτέμβριο που μας πέρασε. Το **"Fish n' Chips"** ξεκίνησε την κινηματογραφική του διαδρομή από το **Φεστιβάλ Μόντρεαλ** στον Καναδά για να ακολουθήσουν 17 ακόμα φεστιβάλ.

Μόλις προχθές, τιμήθηκε και με το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη ο Ηλίας Δημητρίου από την **Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου**.

Το έργο αυτό ενώ δίνει την αρχική εικόνα μιας υπόθεσης που εξερευνά, μέσω της ματιάς ενός Κύπριου μετανάστη, την επιστροφή στον τόπο καταγωγής του, καταφέρνει όμως να ξεπεράσει τα στενά όρια της Μεγαλονήσου και να ταυτιστεί με τις ιστορίες ανθρώπων, στις οποίες αυτή η επιστροφή είναι μια βασανιστική διαδικασία. Ένα σοκ και η διάψευση της μαγικής, εξιδανικευμένης εικόνας από την ίδια την πραγματικότητα. Ο Ηλίας Δημητρίου, που γεννήθηκε στην κατεχόμενη Αμμόχωστο το 1965, πέρασε από το Λονδίνο και ζει στην Αθήνα εδώ και πολλά χρόνια, είναι δημιουργός αρκετών ταινιών μικρού μήκους, με το **"Fish n' Chips"** ν' αποτελεί την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, η οποία από αύριο θα προβάλλεται στη μικρή αίθουσα του **Δαναού** κι από Παρασκευή 11/5 στον **Δαναό 1**.

Σημειώστε τέλος, ότι οι θεατές της ταινίας από Πέμπτη 10/5 έως Κυριακή 13/5 μπαίνουν σε κλήρωση με τους 3 νικητές να κερδίζουν από ένα γεύμα fish n' chips με αναψυκτικό στο **James Joyce** στο Μοναστηράκι (Άστιγγος 12), μέσα στην εβδομάδα 14-18/5.

Λέγεται ότι αργήσατε να κάνετε την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία σας. Από το "Prive" το 1996 μέχρι το "Fish n' Chips" του 2011 είναι ένα αρκετά μεγάλο διάστημα.

Να σας πω την αλήθεια δεν το θεωρώ και τόσο μεγάλο το χρονικό διάστημα, αν σκεφτείτε ότι ο κινηματογράφος μπήκε επαγγελματικά στη ζωή μου όχι στα 18 ή 20 αλλά αρκετά αργότερα. Είχα πάρει αρχικά πτυχίο Θεολογίας, τελείωσα τη Σχολή Σταυράκου το 1992, και βέβαια παράλληλα με τις μικρού μήκους ταινίες εργάστηκα και σε παραγωγές για την τηλεόραση αλλά και ως μοντέρ. Το σενάριο για το **"Fish n' Chips"** υπήρχε στο συρτάρι μου τουλάχιστον μια δεκαετία.

Γιατί επιλέξατε να τοποθετήσετε την ιστορία σας μεταξύ Λονδίνου και

Κύπρου; Υπάρχει κάποιο στοιχείο αυτοβιογραφικό;

Ακριβώς. Είμαι παιδί μεταναστών. Ο πατέρας μου ως Κύπριος πρόσφυγας εγκαταστάθηκε μετά το 1974 στο Λονδίνο, εκεί που λένε χαριτολογώντας πως είναι η μεγαλύτερη πόλη της Κύπρου. Αυτές τις ιστορίες με οικογένειες που επέστρεφαν ξανά στον τόπο τους ξεκινώντας μια νέα ζωή, τις ήξερα από συγγενείς και φίλους.

Είναι από τις σπάνιες φορές που μια ταινία, η οποία αφορά την Κύπρο, ξεφεύγει από το ζήτημα της εισβολής και κατακρίνει το σύγχρονο τρόπο ζωής των πολιτών της. Αποκομίζει κανείς μια εικόνα πικρίας και απογοήτευσης, ανθρώπων παραζαλισμένων από τον αστικό τρόπο ζωής. Είχατε τέτοια προσωπική εμπειρία;

Προσπάθησα να ζήσω στην Κύπρο τρεις φορές αλλά δεν τα κατάφερα. Και ο λόγος δεν είναι ο ίδιος με αυτόν που αντιμετώπισε ο πρωταγωνιστής της ταινίας. Αντιμετώπισα άλλες καταστάσεις. Αλλά όταν είσαι μακριά, τότε τα βλέπεις όλα πιο καθαρά. Δεν κατακρίνω ακριβώς, αλλά μέσα από το έργο αυτό καταγράφω τον μικροαστισμό, το φαινόμενο της ενσωμάτωσης, των ταυτοτήτων και της ξενοφοβίας, πέρα από το τοπικό. Άλλωστε είναι τόσο επίκαιρα όλα αυτά, βρίσκονται δίπλα μας και δεν συνδέονται μόνο με την Κύπρο. Είναι φαινόμενο παγκόσμιο.

Είναι, βέβαια, πιο σκληρό όταν στη θέση ενός οικονομικού μετανάστη βρίσκεται ένας βιοπαλαιστής της καθημερινότητας, ξένος μέσα στην ίδια του την πατρίδα, όπως είναι ο ήρωας της ταινίας σας, ο Άντυ.

Είναι τραγική ειρωνεία αλλά και μια πραγματικότητα συνάμα. Γνώρισα προσωπικά τον ρατσισμό όταν μετά την εισβολή μετακινήθηκα από μια πόλη της Κύπρου στην άλλη, και εκεί έβλεπες την αντιμετώπιση από αυτούς που δεν ήταν πρόσφυγες. Ο καθένας προσπαθούσε να προφυλάξει τα του οίκου του. Το έζησα και εδώ στην Αθήνα όπως και στο Λονδίνο, το οποίο δεν είναι και τόσο φιλόξενο όσο φαίνεται.

Ο ρατσισμός και η ξενοφοβία αποκτούν μεγάλη δυναμική στις μέρες μας. Την Κυριακή, τ' αποτελέσματα των εκλογών δεν έδειξαν μόνο άνοδο της Αριστεράς αλλά και της Χρυσής Αυγής. Ποια πιστεύετε ότι είναι η αιτία αυτής της ακραίας ψήφου;

Νομίζω ότι όπου υπάρχει κρίση, και εννοώ κοινωνική και οικονομική, υπάρχει δυστυχώς και στροφή προς τα άκρα. Δείτε το παράδειγμα της Γερμανίας λίγα χρόνια πριν την άνοδο του ναζισμού. Εδώ, στην Ελλάδα υπάρχει τώρα θυμός και οργή. Σίγουρα αν δεν ψηφίζονταν αυτά τα οικονομικά μέτρα, δεν νομίζω να έπεφτε ο δικομματισμός και να έμπαινε στη Βουλή η Χρυσή Αυγή.

Μετά από τη συμμετοχή του “Fish n’ Chips” σε 17 φεστιβάλ ανά τον κόσμο και την προβολή του έργου αυτές τις ημέρες στον Δαναό, θεωρείτε πως κλείνει ο κύκλος προώθησης της ταινίας σας; Υπάρχουν σχέδια για το μέλλον;

Είμαι πραγματικά χαρούμενος που το έργο αυτό θα προβληθεί σε κινηματογράφο, εδώ στην Αθήνα, αν σκεφτούμε πόσο δύσκολο είναι πλέον μια ελληνική ταινία να βρει διανομή. Όσον αφορά το μέλλον, υπάρχει ένα σενάριο για ταινία μεγάλου μήκους, πάλι με επίκεντρο την Κύπρο, όπως και η σκηνοθεσία ενός θεατρικού έργου στη Λεμεσό.

